

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. generała broni K. Świerczewskiego

ODDZIAŁ WOJSK RAKIETOWYCH I ARTYLERII

DO UŻYTKU
SŁUŻBOWEGO

Egz. Nr 1

ppłk dypl. Piotr JURKO

ORGANIZACJA I PRACA WYDZIAŁU UZBROJENIA
ORAZ PODODDZIAŁÓW I URZĄDZEŃ TYŁOWYCH
SŁUŻBY UZBROJENIA W WALCE DZ (DPanc)

(Skrypt wykładu)

BIBLIOTEKA SZKOLENIOWA
AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego

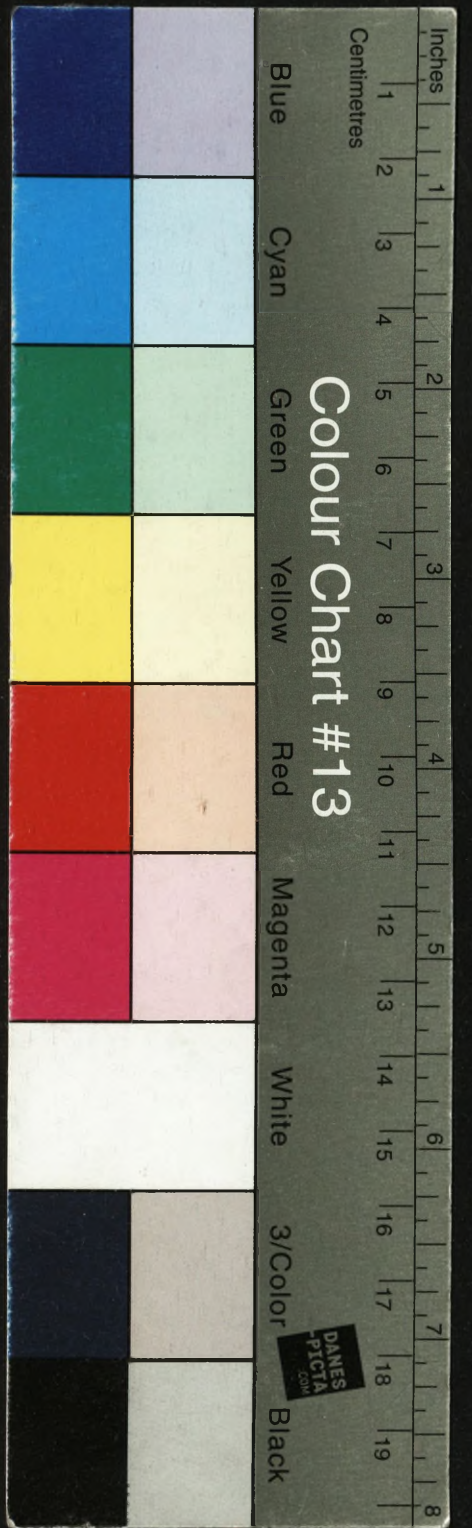
36477

WARSZAWA

MAJ

1968

strona 80

A K A D E M I A S Z T A B U G E N E R A L N E G O
im. generała broni R. Świerczewskiego

ODDZIAŁ WOJSK RAKIETOWYCH I ARTYLERII

DO DZIAŁU
SŁUŻBOWEGO

Egz. Nr 1

ppłk dypl. Piotr JURKO

**ORGANIZACJA I PRACA WYDZIAŁU UZBROJENIA
ORAZ PODODDZIAŁÓW I URZĄDZEŃ TYŁOWYCH
SŁUŻBY UZBROJENIA W WALCE DZ (DPanc)**

(Skrypt wykładu)

WARSZAWA
BIBLIOTEKA SZKOŁENIOWA
KADRY SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni R. Świerczewskiego

36477

W A R S Z A W A

M A J

1 9 6 8

stron: 80

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Swierczewskiego

ODDZIAŁ WOJSK RAKIETOWYCH I ARTYLERII
KATEDRA TAKTYKI WOJSK RAKIETOWYCH I ARTYLERII

Insk. prot. 12657 /

BIURO GŁÓWNE
SŁUŻBOWE

T A J N E

egz. nr. 1

ZATWIERDZAM
SZEF KATEDRY TAKTYKI WOJSK RAKIETOWYCH
I ARTYLERII

plk dypl. prof. Józef STACHOWSKI
Dnia 1968 r.

ppłk dypl. Piotr JURKO
"ORGANIZACJA I PRACA WYDZIAŁU UZBROJENIA ORAZ PODODDZIAŁÓW
I URZĄDZEN TYŁOWYCH SŁUŻBY UZBROJENIA W WALCE DZ /DPanc/"
Skrypt wykładu

ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZKOLENIOWEJ
KATEDRY SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Swierczewskiego

36977

WARSZAWA

maj

1968 r.

O P I S

W s t ę p

1. Organizacja i zadania służby uzbrojenia dywizji.
 2. Organizacja i zadania pododdziałów oraz urządzeń tyłowych służby uzbrojenia dywizji w walce.
 3. Organizacja dowozu i ewakuacji sprzętu uzbrojenia i amunicji.
 4. Zapasy amunicji oraz ich urzutowanie.
 5. Praca wydziału uzbrojenia DZ /DPanc/ w walce.
 6. Dowodzenie urządzeniami tyłowymi służby uzbrojenia.
 7. Właściwości zaopatrywania wojsk raketowych w rakiety.
 8. Struktura organizacyjna technicznych oddziałów raketowych.
 9. Przewożenie rakiet transportem samochodowym.
 10. Ugrupowanie bojowe technicznych oddziałów raketowych.
 11. Przesuwanie technicznych oddziałów raketowych.
 12. Organizacja naprawy w kompanii naprawy sprzętu uzbrojenia i łączności batalionu naprawy.
 13. Przechowywanie amunicji w dywizyjnym składzie broni i amunicji oraz jej wydawanie i przyjmowanie.
 14. Ochrona i obrona dywizyjnego składu broni i amunicji oraz kompanii naprawy sprzętu uzbrojenia i łączności.
- Z a k o ń c z e n i e .

W S T E P

Rozwój produkcji i trwający bez przerwy we wszystkich dziedzinach rozwój techniki wywarł wielki wpływ na nasycenie wojsk w nowoczesny sprzęt i nowe rodzaje uzbrojenia.

Pojawienie się nowoczesnego sprzętu doprowadziło do zmian w sposobach i warunkach prowadzenia wojny. Zmiany te wystąpiły również w ilości i jakości sprzętu oraz materiałach potrzebnych na zabezpieczenie działań.

Oprócz ilościowego wzrostu potrzeb materiałowych w ostatniej wojnie, wynika konieczność dostarczenia wojskom nowych rodzajów amunicji np. amunicji dla artylerii raketowej jak również nowego uzbrojenia.

Równocześnie i ciężar gatunkowy poszczególnych rodzajów zaopatrzenia znacznie się zmienił. Takie rodzaje zaopatrzenia jak: żywność, materiał i sprzęt intendencki, zeszyły na dalszy plan w ogólnych potrzebach materiałowych.

Na pierwsze miejsce wysunęło się zaopatrzenie walczących wojsk w rakiety, amunicję i MPS.

Z powyższego wynika, że zadania i rola służby uzbrojenia ulegała dalszemu wzrostowi i od jej pracy zależeć będzie w dużym stopniu przebieg i wynik działań bojowych.

Zaopatrywanie walczących wojsk w sprzęt uzbrojenia, rakiety i amunicję, w warunkach, gdy wprowadzona została do walki broń jądrowa, jeszcze bardziej się skomplikowało i wymagać będzie od służby uzbrojenia rozwiązywania całego szeregu wyłaniających się stąd problemów.

Duża ruchliwość i manewrowość wojsk, większe tempo natarcia i rozśrodkowanie zapasów, wpływają na wydłużenie ramion dowozu; to z kolei pociąga za sobą zwiększenie zapotrzebowania na transport oraz komplikuje burzmywanie stałej łączności pomiędzy poszczególnymi ogniwami zaopatrzenia. Nieprzyjaciel oddziałujący na drogi, koleje i mosty bronią jądrową, może dezorganizować, a nawet na pewien okres przerwać dowóz. Ponadto zmusza służbę uzbrojenia do wykonywania szeregu prac inżynierskich przy zabezpieczeniu rakiet, amunicji i sprzętu uzbrojenia od zniszczenia ich przez broń jądrową.

Jest to kilka z tych zasadniczych problemów, które służba uzbrojenia będzie musiała wnikliwie przeanalizować i możliwie jak najtrafniej rozwiązać. Właściwe rozwiązanie tych zagadnień w niektórych wypadkach przekraczać będzie kompetencje służby uzbrojenia i może być dokonane tylko przy współudziale innych rodzajów wojsk i służb.

1. ORGANIZACJA I ZADANIA SŁUŻBY UZBROJENIA DYWIZJI

A. Organizacja służby uzbrojenia dywizji

Na czele służby uzbrojenia dywizji stoi szef uzbrojenia, który jest jednocześnie szefem wydziału uzbrojenia dywizji.

Szef uzbrojenia dywizji podlega bezpośrednio zastępcy do spraw technicznych, natomiast pod względem fachowym - szefowi oddziału uzbrojenia armii.

W sprawach rozmieszczenia, dowozu i ewakuacji oraz obrony i ochrony urządzeń i pododdziałów służby uzbrojenia wykonuje zarządzenia kwatermistrza dywizji.

Szef uzbrojenia dywizji ma do pomocy wydział uzbrojenia w składzie :

- st.pomocnika do spraw uzbrojenia ;
- st.pomocnika do spraw amunicji ;
- pomocnika do spraw amunicji ;
- pomocnika do spraw radiolokacji ;
- st.pisarza.

Ponadto szefowi uzbrojenia dywizji podlega :

- dywizyjny skład broni i amunicji /DSBiA / ;

Pod względem fachowym zaś podlega :

- kompania naprawy sprzętu uzbrojenia i łączności batalionu naprawy dywizji /knsuik/.

Obsada personelu oraz wyposażenie kompanii naprawy sprzętu uzbrojenia i łączności - patrz załącznik nr 1.

Obsada personaln² składów broni i amunicji - patrz zał.nr 4

B. Zadanie wydziału uzbrojenia dywizji

a/ W okresie pokoju

Do zadań służby uzbrojenia dywizji w odniesieniu do amunicji i sprzętu uzbrojenia należy :

- planowanie i organizowanie zaopatrzenia oddziałów w sprzęt uzbrojenia;

- planowanie i organizowanie zaopatrzenia oddziałów w amunicję, przeznaczoną do użytku bieżącego i nagromadzenia zapasów mobilizacyjnych;

- organizowanie napraw sprzętu uzbrojenia;

- organizowanie przechowywania rakiet, amunicji i sprzętu uzbrojenia;

- zapoznawanie oficerów dywizji z utrzymaniem, przechowaniem i eksploatacją sprzętu uzbrojenia wchodzącego na uzbrojenie wojsk;

- organizowanie i prowadzenie szkolenia specjalistycznego personelu służby uzbrojenia;

- nadzór nad eksploatacją i przechowywaniem rakiet, amunicji i sprzętu uzbrojenia w oddziałach i dywizyjnym składzie broni i amunicji;

- prowadzenie ewidencji i sprawozdawczości rakiet amunicji i sprzętu uzbrojenia.

Wydział uzbrojenia realizuje powyższe zadania za pośrednictwem podległych mu w okresie pokoju:

- dywizyjnego składu broni i amunicji oraz kompanii naprawy sprzętu uzbrojenia i łączności batalionu naprawy dywizji.

b/ W okresie bezpośredniego zagrożenia i w początkowym okresie wojny

W okresie bezpośredniego zagrożenia i w początkowym okresie wojny służba uzbrojenia realizuje następujące zadania:

- uzupełnienie braków w zapasach niezniżaalnych w podległych oddziałach, a w pierwszej kolejności w oddziałach pierwszorzutowych;

- zdjęcie sprzętu uzbrojenia ze stałej konserwacji i przejście na konserwację eksploatacyjną;

- przygotowanie magazynów w składzie do wzmożonego wydawania amunicji i sprzętu uzbrojenia;

- sprawdzenie stanu technicznego sprzętu uzbrojenia i przyspieszenie naprawy uszkodzonego sprzętu uzbrojenia, wykorzystując warsztaty ruchome;

- ukompletowanie do pełnych norm niezniżał³¹y zapasów części zamiennych oraz materiałów naprawczych i konserwacyjnych w podległych oddziałach;

- organizowanie szkolenia personelu służby uzbrojenia mając na uwadze potrzeby okresu wojennego;

- prowadzenie ewidencji i sprawozdawczości rakiet, amunicji i sprzętu uzbrojenia.

Do zadań służby uzbrojenia dywizji z chwilą wybuchu wojny należy:

- wyposażenie nowo/zmobilizowanych oddziałów /pododdzia-
łów/: w sprzęt uzbrojenia;

w amunicję;

w warsztaty polowe;

w narzędzia /będące w kompetencji służby uzbrojenia/;

w materiały naprawkowe i konserwacyjne.

Zadanie to personel uzbrojenia dywizji wykonuje z re-
guly w toku przechodzenia na polowy system zaopatrywania
wojsk.

Przejęcie na polowy system zaopatrywania podległych
oddziałów i pododdziałów w rakiety, amunicję i sprzęt uzbro-
jenia, rozpoczyna się z chwilą przekazania wydziałowi uzbro-
jenia w wyznaczonych rejonach zmobilizowanych składów wraz
z zapasami.

c/ W natarciu:

Zadania służby uzbrojenia w natarciu wykonywane są
w dwóch okresach:

- w okresie organizacji natarcia;

- w okresie natarcia.

W okresie organizacji natarcia do zadań służby uzbro-
jenia dywizji należy:

- doprowadzenie do pełnej gotowości bojowej posiadane-
go sprzętu uzbrojenia;

- uzupełnienie braków w sprzęcie uzbrojenia;

- zaopatrzenie oddziałów w ustalone ilości rakiet
i amunicji;

- wyewakuowanie do tyłu zbędnego i uszkodzonego sprzętu
uzbrojenia /którego naprawa nie może być dokonana przed wejściem
dywizji do walki/, strzelanych łusek i próżnego opakowania;

- przegrupowanie składów broni i amunicji oraz
knsuik /o ile wymaga tego sytuacja bojowa/;

- prowadzenie ewidencji i sprawozdawczości rakiet,
amunicji i sprzętu uzbrojenia.

W okresie natarcia do zadań służby uzbrojenia dywizji
należy zaliczyć:

- bieżące uzupełnienie amunicji w podległych oddzia-
łach;

- organizację naprawy sprzętu uzbrojenia;

- przegrupowywanie składów broni i amunicji oraz
knsuik za nacierającymi wojskami;

- organizowanie zbiórki sprzętu uzbrojenia, strzela-
nych łusek i opakowania na polu walki oraz o ile zachodzi
potrzeba, ich dezaktywacja;

- dokonywanie manewru zapasami amunicji w toku walki;

- organizację i prowadzenie szkolenia oficerów z zakresu
budowy, eksploatacji i utrzymania nowych wzorów sprzętu
uzbrojenia, wchodzących na wyposażenie wojsk;

- studiowanie w walce działania własnego i nieprzyja-
ciela sprzętu uzbrojenia i amunicji;

- studiowanie i przekazywanie doświadczeń z pracy
służby uzbrojenia w różnych warunkach bojowych;

- prowadzenie szkolenia fachowego personelu uzbrojenia;

- informowanie przełożonych o stanie zapasów rakiet,
amunicji, ich zużyciu i stratach oraz o stanie technicznym
i ilościowym sprzętu uzbrojenia w podległych oddziałach
i DSBiA;

- organizowanie obrony i ochrony urządzeń tyłowych
służby uzbrojenia;

- prowadzenie ewidencji i sprawozdawczości rakiet,
amunicji i sprzętu uzbrojenia.

d/ W obronie

Zadania służby uzbrojenia dywizji w obronie w zasa-
dzie nie różnią się od zadań w natarciu, niemniej jednak przy
organizacji zaopatrzenia wojsk w rakiety, amunicję i sprzęt
uzbrojenia występują specyficzne właściwości takie jak:

- zgromadzenie w oddziałach i na stanowiskach ogniowych doraźnych zapasów rakiet i amunicji w celu wzbraniania nieprzyjacielowi podejścia do przedniego skraju obrony naszych wojsk i prowadzenia obrony w warunkach okrążenia lub powstania przerw w dowozie;

- przygotowanie dywizyjnego składu broni i amunicji oraz kompanii naprawy sprzętu uzbrojenia i łączności do pracy w warunkach silnego oddziaływania nieprzyjaciela;

- głębsze rozmieszczenie składu i knsuik, przygotowanie dla nich trwałych ukryć oraz rejonów zapasowych;

- zaopatrywanie oddziałów znajdujących się na tyłach npla lub okrążonych w rakiety, amunicję i sprzęt uzbrojenia drogą powietrzną.

e/ W marszu i boju spotkaniowym

Podczas przygotowania do marszu, do zadań wydziału uzbrojenia należy:

- uzupełnienie oddziałom do nakazanych norm rakiet, amunicji i sprzętu uzbrojenia;

- przeprowadzenie kontroli stanu technicznego sprzętu uzbrojenia, ze zwróceniem specjalnej uwagi na część jezdnię wyrzutni, dział i moździerzy;

W toku marszu:

- natychmiastowe uzupełnianie zużytej amunicji /przeważnie plot./;

- dokonywanie szybkiej i dobrze zorganizowanej naprawy uszkodzeń sprzętu uzbrojenia;

- organizowanie należytej i sprawnej ewakuacji uszkodzonego sprzętu uzbrojenia, którego uszkodzeń nie da się usunąć posiadanymi narzędziami.

W przewidywaniu boju spotkaniowego:

- zwrócenie szczególnej uwagi na terminowe uzupełnianie amunicji oddziałom wyznaczonym do oddziałów czołowych i taktycznych desantów powietrznych.

f/ W pościgu

W przewidywaniu wycofania się nieprzyjaciela służba uzbrojenia dywizji wykonuje następujące zadania:

- uzupełnia oddziałom ruchome zapasy amunicji;
- wydziela zapasy doraźne amunicji na środkach transportowych dla zabezpieczenia oddziałów czołowych;
- ewakuuje lub przekazuje na miejscu uszkodzony lub zbędny sprzęt uzbrojenia;
- przesuwa wraz z wojskami niezbędny transport z amunicją i warsztaty naprawcze;
- zwraca szczególną uwagę na:
 - ochronę i obronę środków transportowych z amunicją przesuwaną się za ugrupowaniem bojowym;
 - rozpoznanie skażeń;
 - organizację usuwania przeszkód i zawałów oraz
 - stałą obserwację naziemną i powietrzną.

g/ W trakcie forsowania przeszkody wodnej

Do zadań służby uzbrojenia w trakcie forsowania przeszkody wodnej między innymi należy:

- dokładne przeprowadzenie analizy sposobu rozmieszczenia dywizyjnego składu broni i amunicji i kompanii naprawy sprzętu uzbrojenia i łączności w rejonach wyjściowych oraz sposobu wyjścia ich do przepraw jak również dopilnowanie wykonania przez powyższe wydanych zarządzeń i rozkazów;
- ustalenie i uzgodnienie kolejności, czasu i punktów przepraw dywizyjnego składu broni i amunicji oraz rejonu rozmieszczenia na przeciwległym brzegu DSBiA i knsuik;
- ustalenie sposobu dowozu amunicji do wojsk walczących na przyczółkach;
- zorganizowanie naprawy sprzętu uzbrojenia.

h/ W trakcie zabezpieczenia działań desantu

W trakcie organizacji zabezpieczenia oddziałów /pododdziałów/ dywizji biorących udział w desancie do zadań służby uzbrojenia będzie należało:

- określenie ilości zapasów amunicji, które oddział /pododdział/ biorący udział w desancie winien zabrać ze sobą;
- zorganizowanie w koniecznych wypadkach punktów zaopatrzenia w miejscach załadowania;

- zorganizowanie sposobu dalszego dowozu amunicji i sprzętu uzbrojenia oraz ewakuacji uszkodzonego sprzętu uzbrojenia, strzelanych łusek i pustego opakowania z oddziałów /pododdziałów/ desantowanych

- ustalenie rozładunku sprzętu uzbrojenia i amunicji oraz określenie ilości niezbędnego sprzętu uzbrojenia i amunicji zabieranych w pierwszej kolejności.

Organizacja zabezpieczenia desantu w sprzęt uzbrojenia i amunicję powinna przewidywać możliwość manewru zapasami, zaopatrzeniem i środkami rezerwowymi zarówno w rejonie załadowania, jak i w rejonie lądowania.

Szczegółowe obowiązki personelu uzbrojenia dywizji

- patrz załącznik nr 2.

2. ORGANIZACJA I ZADANIA PODODDZIAŁÓW ORAZ URZĄDZEN TYŁOWYCH SŁUŻBY UZBROJENIA DZ i DPanc W WALCE

Do urządzeń i pododdziałów tyłowych służby uzbrojenia dywizji zaliczamy:

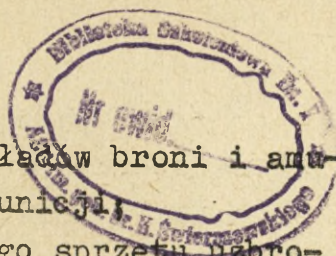
- dywizyjne punkty amunicyjne /dpa/;
- pułkowe składy broni i amunicji /PSBiA/;
- dywizyjny skład broni i amunicji /DSBiA/;
- drużyny naprawy uzbrojenia dywizjonów /dnu/;
- plutony naprawy uzbrojenia sprzętu uzbrojenia pułków /plnsu/;
- kompanię naprawy sprzętu uzbrojenia i łączności batalionu naprawy dywizji /knsuik/.

A. Zadania pododdziałów /urządzeń/ tyłowych służby uzbrojenia dywizji

a/ Zadania dywizyjnego punktu amunicyjnego dappanc DZ oraz dar DZ i DPanc

Dywizyjny punkt amunicyjny ma za zadanie:

- przechowywanie i konserwację ruchomych zapasów amunicji oraz sprzętu uzbrojenia;
- uzupełnianie amunicji pododdziałom dywizjonu w miarę jej zużycia;

- przyjmowanie, dostarczonej ze składów broni i amunicji nadrzędnych szczebli, uzbrojenia i amunicji;
- ewakuowanie uszkodzonego i zbędnego sprzętu uzbrojenia, strzelanych łusek i pustego opakowania;
- prowadzenie ewidencji i sprawozdawczości o stanie sprzętu uzbrojenia i amunicji;
- obrona i ochrona dpa;
- utrzymywanie stałej łączności ze składami zaopatrującymi oraz z sekcją uzbrojenia swych pododdziałów.

b/ Zadania pułkowych składów broni i amunicji pz, pcz, pa, paplot DZ i DPanc

Do zadań pułkowego składu broni i amunicji należy:

- przyjmowanie, przechowywanie amunicji i sprzętu uzbrojenia dostarczonego ze składów nadrzędnych;
- utrzymywanie i konserwacja ruchomych zapasów amunicji oraz sprzętu uzbrojenia;
- dostarczanie amunicji i sprzętu uzbrojenia podległym pododdziałom oraz na SO artylerii;
- ewakuacja uszkodzonego i zbędnego sprzętu uzbrojenia, strzelanych łusek i pustego opakowania do punktów ewakuacyjnych sprzętu uzbrojenia;
- zaopatrywanie pododdziałów w materiały do konserwacji i czyszczenia sprzętu uzbrojenia;
- obrona i ochrona PSBiA;
- prowadzenie ewidencji i sprawozdawczości amunicji oraz sprzętu uzbrojenia;
- utrzymywanie stałej łączności z sekcją uzbrojenia pułku.

c/ Zadania dywizyjnego składu broni i amunicji

Do zadań PSBiA należy zaliczyć:

- przyjmowanie i pobieranie ze składów armijnych amunicji i sprzętu uzbrojenia;
- przechowywanie ruchomych zapasów amunicji oraz sprzętu uzbrojenia;
- wydawanie i wysyłanie amunicji oraz sprzętu uzbrojenia do oddziałów /s. pododdziałów/ dywizji;

- przyjmowanie od oddziałów /pododdziałów/ strzelanych łusek pustego opakowania, nieużytych ładunków prochowych, zbędnego i uszkodzonego sprzętu oraz innych materiałów uzbrojenia;

- prowadzenie ewidencji stanu faktycznego oraz zmian zaszyłych w związku z wydawaniem i przyjmowaniem amunicji i sprzętu uzbrojenia, jak również składanie terminowych meldunków i sprawozdań do szefa uzbrojenia dywizji;

- organizowanie obrony i ochrony DSBiA.

d/ Zadania drużyn naprawy uzbrojenia dywizjonu, plutonów naprawy sprzętu uzbrojenia pułków i kompanii naprawy sprzętu uzbrojenia i łączności batalionu naprawy dywizji

Do zadań dnia, plnsu i knsuik zaliczamy:

- dokonywanie bieżącej naprawy uszkodzonego sprzętu uzbrojenia;

- pomoc oddziałom /pododdziałom/ w dokonywaniu naprawy bieżącej;

- klasyfikację i segregowanie sprzętu wyewakuowanego z oddziałów /pododdziałów/;

- wysyłanie do składów szczebla nadrzędnego sprzętu uzbrojenia wymagającego naprawy średniej i głównej oraz nie nadającego się w ogóle do naprawy;

- pomoc oddziałom /pododdziałom/ w przeprowadzeniu przeglądów wiosenno i jesienno-profilaktycznych;

- obronę i obronę warsztatów uzbrojenia;

- prowadzenie ścisłej ewidencji sprzętu przekazywanego do naprawy;

- składanie sprawozdań i meldunków z naprawy sprzętu uzbrojenia do szefów uzbrojenia jednostek odnośnych szczebli.

B. Organizacja, rozmieszczenie i przesuwanie pododdziałów oraz urządzeń tyłowych służby uzbrojenia dywizji

Przy rozmieszczeniu punktów, składów broni i amunicji oraz pododdziałów naprawczych w ugrupowaniu bojowym danego pododdziału, oddziału i związku taktycznego, należy brać pod uwagę następujące czynniki:

- kierunek działania wojsk;
- odległość rejonów rozmieszczenia tych oddziałów od przedniego skraju własnych wojsk;
- możliwość skrytego rozmieszczenia i wykorzystania właściwości ochronnych terenu oraz jego inżynierskiej rozbudowy do obrony przed bronią masowego rażenia;
- odpowiednie oddalenie rejonów rozmieszczenia od obiektów stanowiących dla npla płaćalne cele do uderzeń bronią jądrową;
- możliwości wykorzystania transportu kolejowego oraz dróg dowozu i ewakuacji szczebli nadrzędnych;
- przydatność dróg dojazdowych i wyjazdowych oraz dróg w rejonie rozmieszczenia;
- możliwość zorganizowania ochrony ppoż.;
- możliwość korzystania ze źródeł wody dla potrzeb bytowych i technicznych;
- nagromadzenie w określonych rejonach większej ilości sprzętu uzbrojenia wymagającego naprawy lub dalszej ewakuacji.

a/ Organizacja, rozmieszczenie i przesuwanie dywizjonowych punktów amunicyjnych dappanc DZ oraz dar DZ i DPanc

Dywizjonowy punkt amunicyjny jest to urządzenie tyłowe służby uzbrojenia przeznaczone do zaopatrywania pododdziałów dywizjonu w amunicję i sprzęt uzbrojenia.

Dywizjonowy punkt amunicyjny rozwijany jest na bazie plutonu zaopatrzenia dywizjonu. Miejsce rozmieszczenia dpa wyznacza dca dywizjonu.

Komendantem dpa jest dca drużyny transportowej. Całością kształtem dpa kieruje szef uzbrojenia danego dywizjonu.

Dywizjonowy punkt amunicyjny tak w natarciu jak i w obronie rozmieszczany jest bezpośrednio za ugrupowaniem bojowym dywizjonu.

Rejon rozmieszczenia dpa orientacyjnie wynosi
100m /200 m x 150 m/200 m.

W toku natarcia dpa /zwinięty na samochodach/ przegrupowuje się przy każdorazowej zmianie stanowisk ogniowych przez dywizjon lub większą jego część.

W toku obrony dpa przesuwany jest /oprócz zmiany stanowisk ogniowych/ w wypadku:

- przegrupowania dywizjonu lub pułku;
- w razie skażenia rejonu rozmieszczenia dpa, ponad dopuszczalną normę;
- w razie wykrycia rejonu rozmieszczenia dpa przez npla.

o przesunięciu dpa rozwija się tylko wtedy, gdy zachodzi tego potrzeba i to te jego elementy, których rozwinięcie jest konieczne dla zabezpieczenia działań bojowych wojsk.

b/ Organizacja, rozmieszczenie i przesuwanie PSBiA pz, pcz, pa i paplot DZ i DPanc

Pułkowy skład broni i amunicji jest to urządzenie tyłowe służby uzbrojenia służące do zaopatrywania pododdziałów pułku w amunicję i sprzęt uzbrojenia.

Pułkowy skład broni i amunicji pz, pcz, pa i paplot rozwijany jest na bazie kompanii transportowych pułku, w szyku kolumnowym.

Kierownik składu podlega szefowi uzbrojenia pułku.

Pułkowe składy broni i amunicji pz i pcz pułków dywizji pierwszego rzutu armii rozmieszczane są w natarciu za ugrupowaniem bojowym pułku.

Pułkowe składy broni i amunicji pa w natarciu rozmieszczane są na kierunku działania zasadniczej części swoich pododdziałów czyli na rubieży rozmieszczenia PSBiA pz i pcz pierwszego rzutu dywizji.

Pułkowe składy broni i amunicji paplot rozmieszczane są w natarciu w rejonie rozwinięcia zasadniczej części swoich pododdziałów.

Pułkowe składy broni i amunicji w rejonie ześrodkowania rozmieszczane są w miejscu rozwinięcia pułkowych punktów gospodarczych /PPG/.

Pułkowe składy broni i amunicji pz i pcz w obronie rozmieszczane są za ugrupowaniem bojowym pułku na głębszych odległościach niż to miało miejsce w natarciu, ze względu tego, że ugrupowanie bojowe pułków w obronie będzie z zasady głębsze niż w natarciu.

Pułkowe składy broni i amunicji pa i paplot rozmieszczane będą na tych samych zasadach co i w natarciu, z uwzględnieniem głębszego ugrupowania oddziałów na korzyść których działają.

Rejon rozmieszczenia PSBiA systemem kolumnowym orientacyjnie wynosi 350 m x 100 m. 23.07
2

W czasie natarcia pułkowy skład broni i amunicji prz i pcz przegrupowuje się przeciętnie dwa-trzy razy na dobę. O ile tempo natarcia wojsk jest wysokie i grozi dla PSBiA oderwaniem się od własnych wojsk, wtedy PSBiA w stanie zwiniełym przesuwa się za głównymi siłami pułku rozwijając swe elementy wtedy o ile zaistnieje ku temu potrzeba.

PSBiA pa i paplot w natarciu przesuwiają się na kierunku przegrupowywania się większości własnych pododdziałów oraz rozmieszczają się stosownie do zaistniałej sytuacji.

W toku obrony pułkowy skład broni i amunicji pułków przesuwa się w rejon zapasowy w wypadku:

- przesunięcia PPG - w razie włamania się npla w rejon obrony pułku;
- gdy pułk otrzyma nowe zadanie bojowe i musi się przegrupować;
- gdy zachodzi obawa, że nieprzyjaciel może wykonać uderzenie bronią jądrową na rejon rozmieszczenia tyłów pułku;
- porażenia bronią jądrową zasadniczego rejonu rozmieszczenia, a stopień skażenia promieniotwórczego uniemożliwia wykonywanie zadań przez tyły w tym rejonie.

c/ Organizacja, rozmieszczenie i przegrupowanie DSBiA

Dywizyjny skład broni i amunicji rozwijany jest na bazie batalionu zaopatrzenia.

Składem kieruje kierownik składu oficer służby uzbrojenia /przeważnie pirotechnik/, który bezpośrednio podlega szefowi uzbrojenia dywizji, natomiast w sprawach przegrupowania obrony i ochrony składu wykonuje zarządzenia kwatermistrza dywizji. Ludzi do prac załadowczych, wyładowczych oraz do ochrony i obrony składu, przydziela kwatermistrz.

Dywizyjny skład broni i amunicji dywizji pierwszego rzutu armii, po zajęciu podstawy wyjściowej do natarcia przez dywizję, rozmieszczany jest za ugrupowaniem bojowym dywizji.

Dywizyjny skład broni i amunicji dywizji będącej w drugim rzucie armii lub przechodzącej do natarcia z głębi, rozmieszczany jest w rejonie rozmieszczenia dywizyjnego punktu zaopatrzenia.

W niektórych wypadkach, dla operatywniejszego zaopatrywania oddziałów walczących na samodzielnych kierunkach, wyznaczana jest czołówka z amunicją /0,05-0,15 jo z zasady amunicji artyleryjskiej, czołgowej i plot /i rozmieszczana w okresie organizacji natarcia za oddziałami pierwszego rzutu dywizji. Przesuwanie jej będzie przebiegało w zależności od potrzeb i sytuacji bojowej.

Oddziały i urządzenia tyłowe dywizji /a w tym i służby uzbrojenia / w obronie rozmieszczane są za ugrupowaniem bojowym dywizji na głębszych odległościach niż to miało miejsce w natarciu.

W wypadku, gdy dywizje rozmieszczane są w głębi rejonu obrony i przeznaczone do wykonania przeciwuderzenia, to tyły tych dywizji / a w tym urządzenia tyłowe służby uzbrojenia / rozmieszczane są na zbliżonych odległościach stosownie do zaistniałych potrzeb.

W zależności od ukształtowania i pokrycia terenu, rozwinięty DSBiA zajmuje obszar 2 i więcej km².

W toku natarcia DSBiA przesuwa się po 1 - 2 marszruchach za drugim rzutem dywizji i zatrzymuje się, rozwijając niezbędne elementy do pracy, jeden - dwa razy w ciągu doby /wraz z dywizyjnym punktem zaopatrzenia - DPZ/, w zależności od potrzeb i sytuacji bojowej /pierwszy raz po wykonaniu zadania bliższego, drugi raz po wykonaniu ^{zadania} dnia przez dywizję/.

Należy pamiętać, o tym by DSBiA zbyt nie odrywał się od wojsk i o ile zachodzi potrzeba rozwijał się więcej niż 1 - 2 razy dziennie.

Przesuwanie DSBiA w obronie może być przeprowadzone w następujących wypadkach :

- przy przegrupowaniu dywizji, względnie konieczności przejścia jej w nowy rejon ;
- w wypadku skażenia zasadniczego rejonu rozmieszczenia tyłów dywizji ponad dopuszczalną normę natężenia promieniowania ;
- w wypadku wykrycia przez nieprzyjaciela zasadniczego rejonu rozmieszczenia tyłów dywizji ;
- częściowego wysunięcia zapasów z DSBiA oraz czołówki

naprawczej w celu zabezpieczenia kontrataku lub przeciwuderzenia wykonywanego przez dywizję.

Przesuwanie DSBiA dokonuje się na rozkaz dowódcy dywizji, jednak mogą zaistnieć sytuacje, kiedy przesunięcie składu jest konieczne / w obronie do rejonu zapasowego /i wymaga natychmiastowej decyzji, w takich wypadkach decyzję na przesunięcie może powziąć kwatermistrz, następnie zaś o zaistniałym fakcie melduje dowódcy.

O każdym przesunięciu DSBiA kierownik składu melduje szefowi uzbrojenia dywizji, a ten z kolei szefowi oddziału uzbrojenia armii oraz powiadamia o tym zainteresowanych dowódców i szefów rodzajów wojsk i służb.

W wypadku wyjścia dywizji do kontrataku lub przeciwuderzenia - DSBiA przesuwa się w ślad za własnymi wojskami rozwijając poszczególne elementy stosownie do zaistniałej sytuacji bojowej.

d/ Organizacja, rozmieszczenie i przesuwanie pododdziałów naprawczych uzbrojenia dywizjonów, pułków i dywizji.

Dywizjonowe, pułkowe i dywizyjne pododdziały naprawcze uzbrojenia są to pododdziały służby uzbrojenia służące do dokonywania naprawy uszkodzonego sprzętu uzbrojenia.

Pracą pododdziałów naprawczych kierują dcy pododdziałów.

W pułkach zmechanizowanych, czołgów, artylerii, paplot, dappanc i dap pododdziały naprawcze stanowią samodzielny pododdział, których kierownicy bezpośrednio podlegają szefowi uzbrojenia danych jednostek.

Kompanie naprawy uzbrojenia i łączności DZ i DPanc wchodzi organizacyjnie w skład batalionu napraw dywizji.

Pododdziały naprawcze uzbrojenia wymienionych jednostek rozmieszczane są na ogół w rejonie rozwinięcia składów uzbrojenia i amunicji, niemniej jednak tego wymaga sytuacja mogą one być rozwijane w miejscach dla nas najbardziej dogodnych.

Przed rozmieszczeniem pododdziałów naprawczych uzbrojenia, rejon rozmieszczenia ich jest uzgadniany z kwatermistrzem jednostki.

Przesuwanie pododdziałów naprawczych uzbrojenia dokonuje się na podstawie wytycznych szefa uzbrojenia - z zasady razem ze składami broni i amunicji / w całości lub poszczególnymi grupami/. Wyjątek stanowi przesuwanie knsułów która to przesuwana jest wraz z batalionem naprawy dywizji i rozwijana w miejscu rozmieszczenia batalionu naprawy.

W wypadku rozpoczęcia wycofywania wojsk jednostkom pozostawia się tylko część organów naprawczych, przeważającą zaś część przegrupowuje się w nowe rejony.

Czas potrzebny na rozwinięcie knsułów dywizji :

- w lecie około 40 - 60 minut ;
- w zimie około 1 - 1,5 godziny.

Czas potrzebny na zwinięcie knsułów dywizji :

- w lecie około 30 - 40 minut ;
- w zimie około 1 - 1,5 godziny.

e/ Możliwości

Możliwości i wyposażenie pododdziałów dowozu amunicji

Lp.	Nazwa pododdz. tyłowego	Nazwa pododdziału dowozu amunicji	Stan osobowy	Samochody						Inne	Zdolność zakładowa ton
				Współczynnik ładowności	Gaz 63 /Lublin/ szt.	Star 25 L szt.	Star 6 szt.	Przyczepy transportowe			
1	2	2	4	5	6	7	8	9	10	11	
1.	DZ:										
	- bat.zaopatrzenia	- komp.zaop.w amunicję pluton zaopatrzenia	69	0,75	-	-	56	32	1	240	
		pluton zaopatrzenia	31	0,75	-	-	28	16	-	120	
		pluton zaopatrzenia	31	0,75	-	-	28	16	-	120	
		dr.rem.samoch.	5	-	-	-	-	-	1	-	
		- komp.zaop.w amunicję	69	0,75	-	-	56	32	1	240	
2.	DPanc:										
	- bat.zaopatrzenia	- komp.zaop.w amunicję pluton zaopatrzenia	77	0,75	-	-	64	36	1	270	
		pluton zaopatrzenia	35	0,75	-	-	32	18	-	135	
		pluton zaopatrzenia	35	0,75	-	-	32	18	-	135	
		dr.rem.samoch.	5	-	-	-	-	-	1	-	
		- Komp.zaop.w amunicję	77	0,75	-	-	64	36	1	270	

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
3.	<u>pz, pcz DZ i DPanc:</u> - komp. zaopatrzenia	pl. transp. am. pz - pl. transp. am. pcz	22 22	0,8 0,8	- -	- -	21 21	7 7	- -	86 86
4.	<u>pa, DZ i DPanc:</u> - komp. zaopatrzenia	- pl. transp. am. pa DZ - pl. transp. am. pa DPanc	20 17	0,8 0,8	- -	- -	14 10	6 4	- -	57 46
5.	<u>paplot DZ i DPanc:</u> - komp. zaopatrzenia	- pl. transp. am. paplot DZ - pl. transp. am. paplot DPanc	14 14	0,8 0,8	- -	- -	6 6	4 4	- -	29 29
6.	<u>dar DZ i DPanc:</u> - pluton zaopatrzenia	- dr. transp. am. dar DZ - dr. transp. am. dar DPanc	9 9	0,8 0,8	- -	- -	4 4	2 2	- -	18 18
7.	<u>dappanc DZ:</u> - pluton zaopatrzenia	- dr. transp. am. dappanc	6	0,8	-	-	3	1	-	12
8.	<u>bpz pz DZ i DPanc /w czasie wojny/:</u> - pl. zaopatrzenia	- dr. transp. am.	5	0,8	-	-	2	-	-	6
9.	<u>da 122 mm arm. i 152 mm hb ABAA:</u> - pl. transp. gosp.	- dr. dowozu amunicji	12	0,8	-	-	2	-	-	29
10.	<u>ABAA:</u> - bat. transp. gosp.	- pl. transp. amunicji	25	0,8	-	-	19	-	-	70

Utrzymywane zapasy amunicji na punktach i składach.

Lp.	Nazwa pododdziału	Zapasy w punktach i składach						Razem	Sam. Star 6x6 szt./wsp. zał. 0,8/
		Am. strzelecka	Am. art.naz.	PPK	Am. art.plot.	Am. czolęg.	Am. plot.		
1.	2	3	4	5	6	7	8	9	
1.	DSBIA - DZ :	0,2 43.113	0,2 83.805	0,5 4.940	0,5 73.928	0,75 151.392	357.178	112	
2.	DSBIA - DPanc :	0,2 32.077	0,2 44.104	0,5 1.300	0,5 62.475	0,75 260.580	400.536	126	
3.	PSBIA - pz DZ : - dla oddziałów pułk. /gdy pułk nie organi- zuje bpa/	0,3 14.813	0,3 16.605	0,5 1.300	0,5 13.536	1,0,5 30.096	76.350	24	
	- dla oddziałów pułk. /gdy pułk organizuje bpa w bpz/	0,3/0,1 7.991	0,3/0,1 10.413	0,5 1.300	0,5/0,3 12.255	0,5 30.096	62.055	20	
4.	PSBIA -pz DZ : - dla oddziałów pułk. /gdy pułk nie organizuje bpa/	0,3 14.043	0,3 16.605	0,5 1.300	0,5 13.536	0,5 37.836	69.793	22	
	- dla oddziałów pułk. /gdy pułk organizuje bpa w bpz/	0,3/0,1 7.989	0,3/0,1 10.413	0,5 1.300	0,5/0,3 12.255	0,5 37.836	69.793	22	

Uwaga: W liczniku dla pododdziałów pułkowych, w mianowniku dla bpz w czasie wojny.

	2	3	4	5	6	7	8	9
1								
2								
5. PSBIA - pcz DZ :	0,3 5,893	0,3 7,013			0,5 7,013	0,5 58,140	71,046	23
6. PSBIA - pcz DPanc:	0,3 6,695	0,5 7,700			0,5 7,700	0,5 73,260	87,655	28
7. PSBIA - pa DZ :	0,3 2,929		0,3 53,813				56,742	18
8. PSBIA - pa DPanc:	0,3 2,682		0,3 33,710				36,392	13
9. PSBIA - paplot DZ :	0,3 1,569				0,5 23,088		24,657	8
10. PSBIA - paplot DPanc:	0,3 1,622				0,5 23,088		24,710	8
11. dpa - dar DZ	0,3 871		0,3 15,840				16,711	6
12. dpa - dar DPanc	0,3 867		0,3 15,840				16,707	6
13. dpa - dappanc DZ	0,3 1,343		0,3 6,240	0,5 1,040	0,5 474		9,097	3
14. tyły - da DZ	0,3 871						871	1
15. tyły - da DPanc	0,3 867						867	1
16. bpa-bpz pz DZ /tylko w czasie wojny/	0,2 2,275		0,2 2,065		0,2 1,282		5,622	2
17. bpa-bpz pz DPanc /tylko w czasie wojny/	0,2 2,317		0,2 2,065		0,2 1,282		5,664	2

Szczegółowa organizacja pododdziałów naprawczych uzbrojenia

3. ORGANIZACJA DOWOZU I EWAKUACJI SPRZĘTU UZBROJENIA I AMUNICJI

a/ Organizacja dowozu

Dowóz obejmuje czynności związane z dostarczaniem wojskom amunicji, sprzętu uzbrojenia, sprzętu optyczno-mierniczego, sprzętu radiolokacyjnego i innych materiałów wchodzących w zakres zaopatrywania służby uzbrojenia.

Na organizację dowozu wpływają następujące czynniki :

- decyzja dowódcy ;
- sytuacja bojowa ;
- rodzaj, stan i ilość posiadanego transportu ;
- warunki drogowe i atmosferyczne ;
- długość ramienia dowozu ;
- czas przeznaczony na dowóz.

Z zasady odpowiedzialny za dowóz sprzętu uzbrojenia i amunicji jest dowódca szczebla nadrzędnego i jego organa kwatermistrzowskie.

Ogólnie przyjmuje się, że w okresie organizacji operacji pułki pierwszego rzutu dywizji otrzymują zaopatrzenie transportem dywizji, natomiast pułki stanowiące drugi rzut dywizji oraz samodzielne oddziały i pododdziały artylerii pobierają amunicję z dywizyjnych składów uzbrojenia i amunicji własnym transportem /o ile nie będą działały z wojskami pierwszego rzutu dywizji/.

W niektórych wypadkach, dca szczebla wyższego może w całości lub częściowo, wykorzystać dla dowozu transport szczebla niższego.

Tę decyzję uzależnia się od ilości i stanu technicznego posiadanego transportu, długości ramienia dowozu i czasu przeznaczonego na dowóz.

W każdym jednak wypadku należy tak organizować dowóz, aby w maksymalnym stopniu wykorzystać środki transportowe oddziałów i dywizji.

Dowóz amunicji do oddziałów i pododdziałów w okresie organizacji należy realizować w porze nocnej, a w czasie walki w zależności od potrzeb, dniem - małymi kolumnami lub nawet pojedynczymi samochodami.

W toku walki dowóz amunicji do składów i punktów amunicyjnych pododdziałów, oddziałów i związków taktycznych przeprowadzany jest transportem szczebla zaopatrującego, tzn. że armia dowozi własnym transportem do składów broni i amunicji dywizji oraz do składów broni i amunicji oddziałów artylerii armijnej, a te z kolei dowożą do podległych oddziałów.

A więc dywizja własnym transportem dowozi amunicję do :

- dywizyjnego punktu amunicyjnego dappanc DZ oraz do dar DZ i DPanc, które następnie z dpa dowożą amunicję na SO poszczególnych baterii ;
- pułkowych składów broni i amunicji pz, które z PSBiA dowożą amunicję poszczególnym batalionom oraz na SO artylerii pułkowej ;
- pułkowych składów broni i amunicji pcz, które z PSBiA dowożą amunicję do wozów bojowych poszczególnych kompanii ;
- pułkowego składu broni i amunicji ^{pa}, który z PSBiA dowozi amunicję na SO artylerii poszczególnych dywizjonów ;
- pułkowego składu broni i amunicji paplot, który z PSBiA dowozi amunicję na SO poszczególnych baterii ;
- pozostałych s. pododdziałów dywizji.

Należy jednak zaznaczyć, że pomimo wyżej wspomnianego obowiązku szczebla nadrzędnego w dowożeniu amunicji, nie jest on w stanie wyłącznie swoim transportem uzupełnić na czas wojskom / w dzisiejszych działaniach / zużywaną amunicję. I dlatego dowódca szczebla zaopatrującego obowiązany jest organizować dowóz wykorzystując maksymalnie podporządkowany mu transport własny i podległych oddziałów.

Jest rzeczą zrozumiałą, że największe zapotrzebowanie na amunicję będą miały wojska stanowiące pierwszy rzut, względnie działające na głównym kierunku lub wprowadzane do

walki z marszu. Dlatego też dowódca nadrzędnego szczebla będzie zabezpieczał w pierwszej kolejności dowóz amunicji do tych wojsk swoim transportem.

Zaopatrzenie i dowóz amunicji do oddziałów artylerii wzmocnienia i wsparcia dywizji jest przeprowadzony przez ich macierzyste służby i składy. To znaczy, dywizjony artylerii, które wspierają dywizję, zaopatruje służba uzbrojenia i dowozi amunicję kwatermistrz tej dywizji z której pochodzą. Natomiast dywizjony wzmocnienia przydzielone dywizji z ABAA zaopatrywane są przez służbę uzbrojenia brygady, zaś dowóz amunicji jest realizowany przez jej kwatermistrza. Organizacja dowozu może być różna. Dowóz amunicji może być przeprowadzany transportem macierzystych jednostek z ich składów lub też transportem armii na SO tychże dywizjonów z pominięciem składów szczebla zaopatrującego.

Odnosnie zaopatrywania w sprzęt uzbrojenia wojsk nie ma ustalonych zasad dowozu. Transport sprzętu może odbywać się zarówno transportem nadrzędnych organów zaopatrujących, jak i transportem związków taktycznych czy też oddziałów. W pierwszym rzędzie wykorzystuje się ciągniki / do holowania dział/, a następnie z braku powyższych transport pododdziałów dowozu amunicji lub transport ogólnego przeznaczenia.

b/ Organizacja ewakuacji zbędnego i uszkodzonego sprzętu uzbrojenia.

Ewakuacją po linii służby uzbrojenia nazywamy całościowy kształt czynności związanych z przesyłaniem do tyłu zbędnego lub uszkodzonego uzbrojenia, rakiet, strzelanych łusek, pustego opakowania, tary oraz innych zbędnych materiałów wchodzących w zakres zaopatrywania wojsk przez służbę uzbrojenia.

Ewakuację organizuje i zabezpiecza własnymi środkami transportowymi szczebel zaopatrujący.

W wyjątkowych wypadkach, gdy sytuacja i warunki tego wymagają, powyższa zasada może ulec zmianie. Ewakuację przeprowadza się opróżnionym transportem ogólnego przeznaczenia po dokonaniu przez niego dowozu.

Uszkodzony i zbędny sprzęt uzbrojenia /oprócz dział i wyrzutni raketowych/, ewakuuje się z kompanii /baterii/ na batalionowy /dywizjonowy / punkt amunicyjny, skąd dalszą ewakuację przeprowadza transport pułkowy na pułkowy punkt zbiórki sprzętu uszkodzonego /pułkowy PZSU/.

Następnie dywizja własnym transportem ewakuuje wymieniony wyżej sprzęt uzbrojenia z dywizjonowych punktów amunicyjnych i pułkowych punktów zbiórki sprzętu uszkodzonego do dywizyjnego punktu zbiórki sprzętu uszkodzonego /dywizyjny PZSU/.

Uszkodzony sprzęt artyleryjski, względnie uszkodzone wyrzutnie raketowe, o ile naprawa nie może być dokonana na miejscu, ewakuuje się w zależności od rodzaju wymaganej naprawy bezpośrednio do pododdziałów naprawczych dywizjonu, pułku, dywizji lub dywizyjnych punktów zbiórki sprzętu uszkodzonego.

Do ewakuacji dział i wyrzutni /wyrzutnie o własnym chodzie/ wykorzystuje się ciągniki / do holowania dział o ile takowe w ten sposób można ewakuować/, a następnie z braku powyższych transport pododdziałów dowozu amunicji lub transport ogólnego przeznaczenia.

Dalszą ewakuację sprzętu uzbrojenia /wszystkich rodzaj/ przeprowadza z dywizyjnego PZSU - Frontowy batalion ewakuacji uzbrojenia - własnym transportem.

Uszkodzone i wymagające ponownego sprawdzenia rakiety taktyczne oraz sprzęt ewakuuje się z baterii startowych do plutonu obsługi technicznej, skąd dalszą ewakuację przeprowadza się transportem polowej technicznej bazy raketowej do rejonu jej rozmieszczenia.

Na punktach zbiórki sprzętu uszkodzonego w miarę napływania sprzętu i materiałów uzbrojenia, służba uzbrojenia powinna niezwłocznie przystąpić do jego spisywania, rejestrowania, sortowania i defektacji.

Przy sortowaniu i defektacji sprzęt oraz materiały dzieli się na nadające się do użytku, na nadające się do użytku po naprawie w oddziałach i na nie nadające się do użytku.

Oprócz tego przeprowadza się sortowanie według systemów, kalibrów, wzorów i kompletów.

Sprzęt nadający się do użytku i naprawy, poddaje się konserwacji.

Przy zbiórce wszelkiego rodzaju sprzętu, należy zwracać baczną uwagę, aby sprzęt ten nie był skażony ciałami promieniotwórczymi. W przeciwnym wypadku, należy przeprowadzić dezaktywację a następnie przystąpić do pracy.

c/ Środki transportowe

Dla dowozu i ewakuacji w dywizji wykorzystywany jest transport samochodowy, lotniczy /śmigłowce/, traktory oraz konny. Zasadniczym jednak rodzajem transportu jest transport samochodowy.

W wypadku zaistnienia możliwości dowozu koleją, co może mieć miejsce szczególnie w okresie organizacji operacji, armia wydziela dla dywizji stację wyładowniczą /SW/. Wszelkie czynności związane z obsługą tej stacji dywizja zabezpiecza własnymi siłami i środkami.

Również dowóz amunicji i sprzętu uzbrojenia ze stacji wyładowniczej do DSBIA odbywa się środkami dywizji.

Obecnie wielką wagę przywiązuje się do transportu lotniczego, a szczególnie do transportu przy pomocy śmigłowców. Oprócz wymienionych rodzajów transportu, może być wykorzystywany transport wodny i juczny.

3. ZAPASY AMUNICJI ORAZ ICH URZUTOWANIE

Dla zapewnienia ciągłości w zaopatrywaniu wojsk - pododdziały, oddziały i związki taktyczne posiadają odpowiednie zapasy amunicji, które w tyłach taktycznych dzielimy na ruchome i doraźne.

Zapasy ruchome, są to stałe określone normami zapasy amunicji, noszone przez żołnierza lub wożone przy sprzęcie oraz na środkach transportowych pododdziałów, oddziałów i związków taktycznych a przeznaczone do pokrywania zużycia i strat w czasie walki.

Zapasy ruchome amunicji dzielą się na :

- zapasy znajdujące się przy broni i sprzęcie ;
- zapasy w punktach i składach amunicyjnych.

W zapasach ruchomych amunicji rozróżniamy :

- zapasy bieżące ;
- zapasy nienaruszalne.

Zapasy bieżące stanowią część zapasów ruchomych, amunicji, którą zużywa się na zaspokojenie potrzeb bieżących.

Zapasy nienaruszalne amunicji stanowią określoną normami część zapasów ruchomych, której zużycie następuje w razie konieczności i tylko na rozkaz dowódcy.

Zapas nienaruszalny amunicji stanowi określoną normami część zapasów, znajdujących się bezpośrednio u żołnierza lub przy sprzęcie /np. amun. art. 0,1 jo/.

W ramach zapasów ruchomych może być utrzymywana czołówka z amunicją artylerii naziemnej, plot i czołgowej; z przeznaczeniem natychmiastowego uzupełniania amunicji zniszczonej na skutek uderzenia atomowego oraz uzupełniania zapasów bieżących amunicji zużywanych przez oddziały w trakcie walki.

Zapasy doraźne amunicji są przydzielone przez wyższ szczebel dowodzenia dla zabezpieczenia określonych zadań. Są one składane na gruncie lub przydzielane oddziałowi /związkiowi taktycznemu/ wraz z transportem.

Zapasy doraźne gromadzi się w następujących okolicznościach:

- dla wykonania ogniowego przygotowania i wsparcia ;
- dla zabezpieczenia działań oddziałów wydzielonych w głębi obrony nieprzyjaciela ;
- dla zabezpieczenia wykonywanego uderzenia uprzedzającego lub wykonywanego przeciwuderzenia ;
- dla zabezpieczenia forsowania przeszkody wodnej ;
- w przewidywaniu przerwy w dowozie ze względu na sytuację bojową, warunki klimatyczne i terenowe itp.

Wysokość zapasów doraźnych określa dowódca ^{każdorazowo} szczebla nadrzędnego.

Zapasy środków materiałowych określa się w jednostkach kalkulacyjnych operacyjnych, amunicję w jednostkach ognia.

Jednostka ognia jest to ilość amunicji ustalona normami na jednostkę broni/ karabin, działo/ wóz pancerny /czołg, działo pancerne/ lub żołnierza /oddział/.

Rozróżniamy jednostki ognia :

- pojedyncze ;
- zbiorowe.

Pojedynczą jednostką ognia określa się amunicję przypadającą według norm na jedną jednostkę broni. Zbiorowa jednostka ognia jest to suma pojedynczych jednostek ognia - batalionu, ^{pukku} dywizji, armii itd.

Zapasy ruchome powinny być stale uzupełniane do norm niezależnie od sytuacji bojowej. Stąd też wypływa wniosek, że poszczególne organa zaopatrujące na szczeblu taktycznym powinny posiadać tyle środków transportowych do dowozu amunicji, aby były w stanie zabrać na nie pełne zapasy ruchome.

Zaniżanie zapasów amunicji dopuszczalne jest do 25-30% w stosunku do stanów wyjściowych.

W celu należytego i terminowego zabezpieczenia działań bojowych wojsk, umożliwienia dokonywania szybkiego manewru amunicją i zmniejszenia możliwości jej strat - ruchome zapasy amunicji urzutowuje się w sposób następujący :

Urzutowanie zapasów ruchomych amunicji

Lp.	Wyszczególnienie	Przy żołnierzu sprzęcie / pododdz. /	W tyłach pułku / oddz. /	Razem w pułku / oddz. /	W tyłach dywizji / bryg. /	Razem w dywizji / bryg. /
		3	4	5	6	7
1	2					
	a. W oddziałach DZ i DPanc /przez oddziałów art. dywizyjnej/.					
1.	Am. strzel. /bez am. do broni pek./	0,5	0,3	0,8	0,2	1,0
2.	Am. strzel. do broni pokład.	1,0	0,3	1,3	0,2	1,5
3.	Am. art. i moźdz.	0,5	0,3	0,8	0,2	1,0
4.	Am. do wyrz. ^{PK} 1,0 jo/	1,5	0,5	2,0	0,5	2,5
5.	Am. plot. w ba 0,5 jo	1,0	0,5	1,5	0,5	2,0
6.	Am. czolgowa 1,2 jo	1,0	0,5	1,5	0,75	2,25
	b. W pa DZ i DPanc					
1.	Am. strzelecka	0,5	0,3	0,8	0,2	1,0
2.	Am. artyleryjska	0,5	0,3	0,8	0,2	1,0
	c. W dar DZ i DPanc					
1.	Am. strzelecka	0,5	0,3	0,8	0,2	1,0
2.	Am. do woź boj. BM-14	0,5	0,3	0,8	0,2	1,0

1	2	3	4	5	6	7
<u>d. W dappanc DZ</u>						
1.	Am.strzel. /bez am. do br. pokł./	0,5	0,3	0,8	0,2	1,0
2.	Am.strzel. do broni pokł.	1,0	0,3	1,3	0,2	1,5
3.	Am.art.plot.	0,5	0,3	0,8	0,2	1,0
4.	Am.do wyrz. PPK / w wyrz. 1,0 / w ba 0,5 / <u>1,5</u>	1,5	0,5	2,0	0,5	2,5
<u>e. W paplot DZ i DPanc</u>						
1.	Am.strzeleckiej	0,5	0,3	0,8	0,2	1,0
2.	Am.art.plot.	1,0	0,5	1,5	0,5	2,0
<u>f. W ABAA</u>						
1.	Am.strzelecka	0,5	0,3	0,8	0,2	1,0
2.	Am.art.naz.	0,5	0,3	0,8	0,2	1,0
				Razem w dyonach		
				dyonu		

5. PRACA WYDZIAŁU UZBROJENIA DZ /DPANC/ W WALCE

a/ Zaopatrywanie oddziałów dywizji w sprzęt uzbrojenia rakiety i amunicję

Zasadniczą pracą służby uzbrojenia dywizji jest ciągle i nieprzerwane zaopatrywanie walczących wojsk w sprzęt uzbrojenia, rakiety i amunicję.

Zaopatrywanie wojsk w sprzęt uzbrojenia, amunicję i rakiety obejmuje następujące czynności :

- planowanie i zapotrzebowywanie sprzętu uzbrojenia, rakiet i amunicji u nadrzędnych organów zaopatrujących ;
- przyjmowanie, przechowywanie oraz wydawanie sprzętu uzbrojenia, rakiet i amunicji ;
- organizowanie dowozu sprzętu uzbrojenia i amunicji / o ile został wydzielony transport do bezpośredniej dyspozycji służby uzbrojenia /;
- utrzymywanie ustalonych zapasów rakiet, amunicji i ciągle ich uzupełnienie ;
- kontrola eksploatacji, utrzymania, przechowywania i konserwacji sprzętu uzbrojenia, rakiet i amunicji ;
- wykorzystanie zdobytego sprzętu uzbr., rakiet i amunicji
- prowadzenie ewidencji i sprawozdawczości w zakresie służby uzbrojenia.

Podstawę zaopatrywania w amunicję między innymi stanowią :

- decyzja dcy ;
- limit zużycia amunicji ;
- normy nagromadzenia zapasów.

Zaopatrywanie odbywa się w formie przydziału amunicji.

Przydział amunicji jest to ilość amunicji, którą dywizja lub oddział dywizji otrzymuje w ciągu całego okresu działań na pokrycie limitu.

Limit zużycia amunicji jest to ilość amunicji w poszczególnych kalibrach, które dywizja lub oddział dywizji ma prawo zużyć w toku określonych działań.

Limit zużycia amunicji podawany jest w rozkazie kwatermistrzowskim.

Zaopatrywanie w sprzęt uzbrojenia dokonuje się na podstawie tabel należności. Uzupełnianie sprzętu uzbrojenia uszkodzonego lub zniszczonego następuje na podstawie meldunków lub zapotrzebowań.

Jedną z czynności wchodzących w zakres materiałowego zaopatrywania wojsk jest planowanie. Celem planowania jest zapewnienie terminowego zaopatrywania wojsk w amunicję w różnych rodzajach walki.

Planowanie w oddziałach dywizji i na szczeblu dywizji obejmuje następujące czynności :

- ustalenie potrzeb amunicji na okres organizacji walki i na pierwszy dzień walki ;
- ustalenie limitu zużycia amunicji dla oddziałów i pododdziałów dywizji ;
- ustalenie ilości rakiet i amunicji, którą należy dowieźć do oddziałów i pododdziałów dywizji dla zgromadzenia nakazanych zapasów ;
- kalkulację czasu, sił i środków dla dowozu amunicji.

Planowanie zaopatrywania pododdziałów i oddziałów dywizji w amunicję przeprowadza się na podstawie :

- limitu zużycia rakiet i amunicji, ustalonego przez nadrzędny szczebel zaopatrujący ;
- wytycznych dowódcy odnośnie zabezpieczenia wojsk w rakiety i amunicję ;
- przydziału rakiet i amunicji oraz terminu jej dowozu ;
- aktualnego stanu faktycznego sprzętu uzbrojenia i wielkości jednostki ognia dla poszczególnych kalibrów amunicji ;
- posiadanych zapasów rakiet i amunicji ;
- danych o przesuwaniu składów ;
- ilości zapasów jaką należy utrzymać pod koniec dnia walki.

Aktualny stan rakiet i amunicji w dywizji wydział uzbrojenia dywizji podaje codziennie w meldunkach do oddziału uzbrojenia armii.

b/ Praca wydziału uzbrojenia w okresie organizacji walki

Ilość środków materiałowych, a w szczególności amunicji, potrzebnej dywizji, zależy od wielu czynników, do których zaliczamy :

- miejsce, rolę i zadania dywizji ;
- charakter obrony nieprzyjaciela lub własnej ;
- ilość sił i środków jakimi dysponuje dywizja ;
- ilość środków jądrowych przydzielonych dywizji.

Miejsce, rola i zadania dywizji mają decydujący wpływ na wielkość potrzeb materiałowych. Na przykład dywizja znajdująca się w pierwszym rzucie armii i działająca na głównym kierunku, zużyje w pierwszym dniu walki znacznie więcej amunicji, aniżeli dywizja znajdująca się w drugim rzucie armii. Podobnie większe zużycie amunicji będzie podczas natarcia na zawczasu przygotowaną obronę, aniżeli na obronę doraźnie zorganizowaną.

Przeprowadzając kalkulację potrzeb materiałowych, wydział uzbrojenia dywizji powinien przeanalizować i uwzględnić następujące czynniki :

- stan zapasów w wojskach i składach dywizji w chwili rozpoczęcia organizacji działań ;
- planowany stan zapasów, jaki należy posiadać z chwilą rozpoczęcia działań ;
- zużycie rakiet i amunicji w okresie organizacji walki ;
- zużycie rakiet i amunicji w okresie walki ;
- ilość zapasów, jaką należy utrzymać pod koniec dnia.

Stan zapasów w wojskach i składach dywizyjnych zależy od warunków, w jakich dywizja przechodzi do działań. Bardzo często w czasie planowania zaopatrzenia materiałowego, zapasy ruchome dywizji nie będą uzupełnione do pełnych norm. W związku z tym, że zapasy te nieodzowne są dla zabezpieczenia walczących wojsk, uzupełnienie ich do pełnych norm przed rozpoczęciem walki i sukcesywne uzupełnianie ich w toku walki należy do podstawowych zadań wydziału uzbrojenia.

W związku z tym służba uzbrojenia w okresie organizacji walki, w terminie wyznaczonym przez dowódcę dywizji, obowiązana jest dowieźć :

- amunicję do uzupełnienia zapasów ruchomych, przewożonych przez pododdziały i DSBiA ;
- amunicję przeznaczoną jako zapas doraźny ;
- amunicję na pokrycie zużycia w okresie organizacji walki.

Dowóz amunicji w okresie organizacji walki powinien być przeprowadzany w czasie nocy. Amunicja przeznaczona jako zapas doraźny może być składana bezpośrednio na SO artylerii lub w miejscu określonym przez dowódcę artylerii dywizji, skąd poszczególne oddziały będą pobierały ją własnym transportem.

Nie należy jednak gromadzić nadmiernej ilości amunicji na SO / przeważnie w obronie /, ponieważ przy ewentualnej zmianie sytuacji na naszą niekorzyść, możemy ją utracić.

Nowe ruchome formy walki, szybkie tempo natarcia i bardzo krótki okres przejścia z obrony w natarcie i odwrotne, komplikuje pracę służby uzbrojenia i zmusza ją do szukania odpowiednich form zaopatrywania materiałowego walczących wojsk. Jest rzeczą zrozumiałą, że w nowoczesnej wojnie okres organizacji walki będzie bardzo krótki - może trwać parę dni, a w niektórych wypadkach kilkanaście godzin. To zmusza służbę uzbrojenia do uproszczenia planowania i zastąpienia wszelkiego rodzaju pism ustnymi zarządzeniami.

W każdym bądź razie sposób i charakter planowania uzależniać się powinno od konkretnej sytuacji i warunków, w jakich ma się odbywać walka. Zrozumiałe jest, że jeżeli okres organizacji walki będzie trwać dłużej, należy wykonywać pełną dokumentację, opracowując wszelkie zagadnienia szczegółowo, a nawet w paru wariantach. Jeżeli okres organizacji walki jest krótki, planowanie należy ograniczyć do szybkiego przeanalizowania zasadniczych zagadnień i przeprowadzenia niezbędnych kalkulacji.

Przystępując do planowania zaopatrzenia wojsk w sprzęt uzbrojenia i amunicję na okres walki, szef uzbrojenia dywizji powinien dokładnie przeanalizować następujące czynności :

- położenie wojsk własnych i zadanie bojowe ;
- rozmieszczenie składów i pododdziałów: naprawczych uzbrojenia ;
- możliwości transportowe dywizji ;
- czas trwania walki i głębokość przypuszczalnego działania dywizji ;
- limit przydzielonej amunicji / o ile takowy zna/ lub orientacyjne normy zużycia amunicji przez dywizję ;
- organizację dowozu i ewakuacji ;
- organizację naprawy sprzętu uzbrojenia ;
- sposób utrzymania łączności z przełożonymi, z własnymi urządzeniami i pododdziałami tyłowymi oraz z szefami uzbrojenia oddziałów dywizji.

Po dokładnym przeanalizowaniu wyżej wymienionych zagadnień i po wyciągnięciu odpowiednich wniosków szef uzbrojenia dywizji wraz z pomocnikami przystąpi do opracowania danych dla szefa sztabu dywizji, dowódcy artylerii dywizji i szefa OPL.

Dane przekazywane przez szefa uzbrojenia wyżej wymienionym winny zawierać :

- stan zaopatrzenia wojsk w sprzęt uzbrojenia, rakiety i amunicję oraz stan zapasów w wojskach i składach ;
- stan techniczny uzbrojenia, ilość uszkodzonego sprzętu i termin jego naprawy ;
- propozycje rozmieszczanie urządzeń tyłowych służby uzbrojenia i ich przesuwanie ;
- sposób dalszego zaopatrywania oddziałów DZ.

Dane o stanie zaopatrzenia wojsk w sprzęt uzbrojenia, rakiety i amunicję oraz o zapasach w składach i stanie technicznym sprzętu uzbrojenia, wydział uzbrojenia otrzymuje z meldunków składanych mu przez szefów uzbrojenia oddziałów i samodzielnych pododdziałów pod koniec każdego dnia walki.

Wykaz ilościowy uszkodzonego sprzętu i termin jego naprawy przekazuje wydziałowi uzbrojenia z kompanii naprawy sprzętu uzbrojenia i łączności dywizji kierownik, a z poszczególnych oddziałów szefowie uzbrojenia.

Termin przesuwania DSBiA knswił oraz rejon ich rozmieszczenia - szef uzbrojenia uzgadnia z kwatermistrzem

dywizji, z którym zwykle jest w bezpośrednim kontakcie.

Natomiast dla określenia sposobu dalszego zaopatrywania oddziałów, szef uzbrojenia musi znać :

- przypuszczalne normy zużycia rakiet i amunicji z rozbi-
ciem na poszczególne okresy walki ;
- zadanie bojowe dywizji ;
- zamiar walki dowódcy.

Szef uzbrojenia dywizji nie posiadając wymienionych danych nie jest w stanie rozpocząć dalszego rozpracowywania materiałowego zabezpieczenia wojsk.

Z zadaniem bojowym dywizji oraz z zamiarem walki dowódcy dywizji, zapoznaje go zca dcy dywizji do spraw technicznych.

Limit zużycia i urzutowanie amunicji podawane są w rozkazie kwatermistrzowskim armii, z którym zapoznaje się szef uzbrojenia dywizji. Dlatego też szef uzbrojenia, po zapoznaniu go z zadaniem bojowym dywizji i zamiarem walki dowódcy dywizji, powinien otrzymać od zcy dcy do spraw technicznych:

- przypuszczalne normy zużycia amunicji artyleryjskiej z roz-
biciem na poszczególne fazy walki ;
- normy zużycia amunicji strzeleckiej i czołgowej z rozbi-
ciem na poszczególne fazy walki ;
- normy zużycia amunicji przeciwlotniczej z rozbi-
ciem na poszczególne fazy walki ;
- ilość rakiet /podając moc /, które powinien posiadać drt
przed rozpoczęciem walki ;
- ilość amunicji kalibrami, które należy zgromadzić na SO ;
- miejsce i termin nagromadzenia tychże zapasów ;
- kolejność i termin zaopatrzenia w amunicję poszczególnych
oddziałów dywizji ;
- potrzebne ilości amunicji specjalnej chemicznej i oświetla-
jącej ;
- termin gotowości bojowej oddziałów.

Równocześnie z opracowywaniem przez wydział uzbrojenia danych dla wyżej wymienionych, opracowywane są dane dla kwatermistrza.

Dane przekazywane kwatermistrzowi obejmują :

- uzgodnione miejsca i termin przesuwania urządzeń tyłowych
służby uzbrojenia ;

- ilość amunicji w jo i tonach, którą chce przewieźć szef uzbrojenia z DSBiA do oddziałów dywizji oraz z armijnego polowego składu amunicji /APSA/ do DSBiA w okresie organizacji walki i w toku walki ;
- propozycje sposobu dowozu.

Na podstawie limitu zużycia przesłanego z armii oraz norm zużycia amunicji dla oddziałów, wydział uzbrojenia oblicza w jo i tonach ilości amunicji, którą chce przewieźć z APSA do DSBiA i z DSBiA do oddziałów oraz gotowe wyniki przekazuje kwatermistrzowi.

Termin i miejsce przegrupowania DSBiA, jak było wspomniane poprzednio, szef uzbrojenia uzgadnia bezpośrednio z kwatermistrzem. Przy tym szef uzbrojenia dywizji, wyznacza swego przedstawiciela /przeważnie będzie to kierownik składu/ do grupy rekonesansowej kwatermistrza.

W propozycjach sposobu dowozu wydział uzbrojenia podaje kwatermistrzowi :

- termin i miejsce dowozu na SO zapasów doraźnych amunicji ;
- kolejność i termin zaopatrzenia oddziałów w amunicję ;
- urzutowanie zapasów ruchomych amunicji w oddziałach i DSBiA ;
- termin ukończenia gromadzenia nakazanych ilości amunicji.

Należy zaznaczyć, że tak dane dla zainteresowanych dowództw i szefów służb jak i dane dla kwatermistrza będą nieraz z powodu braku czasu, opracowywane pobieżnie i ogólnie.

Limit zużycia amunicji oraz sposób i termin jej dowozu do poszczególnych oddziałów podaje się w zarządzeniu kwatermistrzowskim. Zarządzenie to w zależności od sytuacji bojowej może być podane na piśmie lub ustnie. Ustnie może przekazać dowódcom oddziałów - szef uzbrojenia dywizji.

Po zreferowaniu w nakazanym terminie danych przez szefa uzbrojenia zainteresowanym, wydział uzbrojenia przystąpi do opracowywania poszczególnych dokumentów potrzebnych przy planowaniu zaopatrzenia w amunicję i sprzęt uzbrojenia oddziałów dywizji jak również poczyni odpowiednie kroki w celu rozpoczęcia zaopatrywania podległych pododdziałów, nie czekając na szczegółowe rozplanowanie.

O ile tego wymaga sytuacja, a w okresie organizacji walki kwatermistrz dywizji przegrupowuje tyły w nowy rejon rozmieszczenia, to szef uzbrojenia będzie musiał zająć się również przesunięciem swego DSBiA oraz knsuik w ramach przegrupowania oddziałów tyłowych dywizji.

Wydział uzbrojenia opracowuje i prowadzi następujące dokumenty :

- taktyczną ewidencję amunicji / zał. nr 5 / ;
- taktyczną ewidencję sprzętu uzbrojenia /zał. nr 6/ ;
- zapotrzebowanie na amunicję ;
- zapotrzebowanie na sprzęt uzbrojenia ;
- plan zaopatrzenia oddziałów i pododdziałów w amunicję /zał. nr 7/ ;
- plan zaopatrzenia oddziałów i pododdziałów w sprzęt uzbrojenia /zał. nr 8/ ;
- wyciągi z planu zaopatrzenia DZ w amunicję dla poszczególnych oddziałów ;
- wyciągi z planu zaopatrzenia DZ w sprzęt uzbrojenia dla poszczególnych oddziałów ;
- plan naprawy sprzętu uzbrojenia ;
- plan dowozu / o ile służba uzbrojenia dostała do własnej dyspozycji transport / ;
- wykaz jednej jednostki ognia ;
- wykaz etatowej należności sprzętu uzbrojenia ;
- wykaz jednej jednostki ognia w przeliczeniu na tonaż i samochody.

Poza wymienionymi dokumentami, o ile czas pozwala, wydział uzbrojenia może prowadzić mapę roboczą, nanosząc na nią te elementy ugrupowania oddziałów, które są mu niezbędne w jego pracy.

Przed przystąpieniem do opracowywania poszczególnych dokumentów, wydział uzbrojenia zakłada taktyczną ewidencję amunicji i sprzętu uzbrojenia oraz prowadzi ją od pierwszych godzin okresu organizacji walki, uaktualniając w zależności od zaistniałych sytuacji. Prowadzi się ją w jednostkach ognia oddziałowych /pułkowych - dywizyjnych/i dywizyjnych.

O ile przydzielony limit amunicji przez armię nie zabezpieczy /według obliczenia dowódcy/ potrzeb dywizji - dowódca poleca szefowi uzbrojenia dywizji, złożyć dodatkowe zapotrzebowanie do dowódcy armii na brakującą amunicję. Równocześnie wydział uzbrojenia składa zapotrzebowanie do dowódcy armii na brakujący sprzęt uzbrojenia. Zapotrzebowanie na sprzęt uzbrojenia składa się w tym wypadku, o ile stan faktyczny ludzi dywizji przewyższa ilość posiadanego sprzętu uzbrojenia /tzn. są wolne obsługi, a brak dział lub broni strzeleckiej/.

W przeciwnym wypadku nie jest wskazane obciążenie nadliczbowym sprzętem oddziałów.

Plany zaopatrzenia DZ w amunicję i sprzęt uzbrojenia, wydział uzbrojenia wykonuje na podstawie wytycznych dowódcy dywizji oraz na podstawie nadesłanych wyciągów z armijnych planów zaopatrzenia dywizji w amunicję i sprzęt uzbrojenia.

Wyciągi z planu zaopatrzenia DZ w amunicję i sprzęt uzbrojenia dla poszczególnych oddziałów, sporządza się na podstawie głównych planów zaopatrzenia DZ i wytycznych poszczególnych dców i szefów służb dywizji, w dwóch egzemplarzach. Jeden egzemplarz wysyła się do danego oddziału, drugi pozostaje w aktach i służy do realizacji dowozu materiałowego zaopatrzenia do wymienionej w nim jednostki.

Plan dowozu amunicji wydział uzbrojenia sporządza w tym wypadku o ile został mu przydzielony do bezpośredniej dyspozycji transport. W przeciwnym wypadku plan dowozu amunicji sporządzony jest wspólnie ze sztabem kwatermistrzowskim w dwóch egzemplarzach. Pierwszy egzemplarz kwatermistrz włącza do ogólnego planu dowozu, natomiast drugi egzemplarz zabiera szef uzbrojenia do akt. Jest on zarazem podstawą do wydawania poleceń dowozu amunicji zgodnie z potrzebami.

Wykaz jednej jo dywizji, wykaz etatowej należności sprzętu uzbrojenia i wykaz jednej jo w przeliczeniu na tonaż i samochody służą jako dokumenty pomocnicze przy opracowywaniu zasadniczej dokumentacji.

Należy nadmienić, że powyższe dokumenty będą opracowane szczegółowo o ile będziemy dysponowali odpowiednią ilością czasu. Natomiast wydział uzbrojenia dywizji dysponując

minimalną ilością czasu rozpracuje jedynie rozdzielniki na podstawie których, DSBiA wydawać będzie amunicję oddziałom.

Po opracowaniu poszczególnych dokumentów, wydział uzbrojenia przystępuje do praktycznej realizacji materiałowego zaopatrywania wojsk w amunicję i sprzęt uzbrojenia.

c/ Praca wydziału uzbrojenia w toku działań bojowych

Terminowe i nieprzerwane zaopatrywanie walczących oddziałów /samodzielných pododdziałów / w amunicję w czasie walki jest zagadnieniem trudnym i skomplikowanym. Trudności te wynikają nie tylko z tego, że nieprzyjaciół będzie oddziaływał na drogi dowozu, urządzenia tylowe i składy, lecz również dlatego, że wydłuży się ramię dowozu /w natarciu/, a więc wystąpi konieczność przesuwania składów, co przy manewrowym charakterze działań, powoduje zmianę organizacji zaopatrywania.

W związku z tym, organizacja zaopatrywania w amunicję w toku walki, będzie się opierała przede wszystkim na wykorzystaniu zapasów ruchomych, znajdujących się przy sprzęcie /żołnierzu/ oraz w pododdziałach i oddziałach dywizji.

Zarówno w natarciu jak i w obronie, zaopatrywanie w amunicję w toku walki będzie przebiegało w sposób podobny, przede wszystkim w oparciu o zapasy ruchome, jednak każdy rodzaj walki będzie miał pod tym względem swoje charakterystyczne właściwości.

Z zasady w toku natarcia ramię dowozu się wydłuży i pod koniec dnia odległość z DSBiA nie pozwoli na intensywność dowozu taką jak przed wejściem do walki oddziałów. Jest rzeczą zrozumiałą, że w położeniu wyjściowym, gdy DSBiA znajdował się w odległości do 30 km od linii frontu, kwatermistrz dywizji mógł dowieźć dwukrotnie i więcej razy amunicję w ciągu doby do oddziałów i SO artylerii, nawet w wypadku gdy część transportu dywizyjnego była użyta do wzmocnienia transportu armijnego. Natomiast w natarciu pułkowe składy i dywizyjne punkty amunicyjne mogą być zaopatrywane z DSBiA jeden raz, lub najwyżej dwa razy w ciągu doby.

W okresie ogniowego przygotowania natarcia i wsparcia wojsk w głębi, do chwili zmiany SO, oddziały artylerii będą zużywały amunicję złożoną w okresie organizacji walki na SO. W trakcie walki - pododdziały i oddziały będą wykonywać zadania ogniowe amunicją noszoną przy żołnierzu i wożoną przy sprzęcie, a następnie w pododdziałach dowozu amunicji batalionu /dywizjonu/ i pułku. Po zużyciu amunicji z zapasów ruchomych, transport tych pododdziałów będzie próżny gdzieś po 4 - 5 godzinach walki, a więc do tego okresu czasu musi nastąpić pierwszy dowóz amunicji z dywizji.

W toku obrony największe zużycie amunicji będzie miało miejsce w okresie wykonywania uderzenia uprzedzającego /o ile dywizja będzie brała w nim udział/ i podczas wykonywania kontrataków przez drugi rzut dywizji.

Zaopatrywanie oddziałów /a przeważnie oddziałów artylerii/ w amunicję, biorących udział w zabezpieczeniu wykonania uderzenia uprzedzającego względnie w zabezpieczeniu wykonania kontrataku, wydział uzbrojenia powinien zakończyć do chwili rozpoczęcia natarcia przez nieprzyjaciela. Minimum amunicji potrzebne w walce o czołową rubież oporu powinno być złożone dla oddziałów artylerii na SO.

Z chwilą przejścia nieprzyjaciela do natarcia, oddziały zużywają zapasy ruchome, natomiast oddziały artylerii przede wszystkim zapasy złożone na SO, a dopiero po ich zużyciu zapasy ruchome, które będą uzupełniane w miarę możliwości ze składów amunicyjnych dywizji.

W celu zabezpieczenia kontrataku oddziały zużywają amunicję z zapasów ruchomych, a tylko w wyjątkowych wypadkach, dowódca dywizji może nakazać szefowi uzbrojenia, złożenie amunicji dla oddziałów artylerii na SO na rubieży kontrataku.

Podczas wykonywania przeciwuderzenia niezbędne minimum amunicji dla oddziałów artylerii, szef uzbrojenia na polecenie dowódcy dywizji, gromadzi zawczasu w rejon z góry określony na kierunku planowanego przeciwuderzenia. W szczególnych wypadkach amunicja ta może być złożona na ziemi, skąd będzie dowożona bezpośrednio do SO na rubieży przeciwuderzenia.

Podczas wykonywania przeciwuderzenia przez dywizję drugiego rzutu armii, DSBiA pozostaje w poprzednim rejonie rozmieszczenia, a z chwilą gdy przeciwuderzenie przechodzi

w natarciu szef uzbrojenia dywizji w porozumieniu z kwatermistrzem przesuwają DSBiA na kierunek działania swojej dywizji.

Oprócz omówionych zagadnień dochodzi tu jeszcze wydziałowi uzbrojenia praca z przesuwaniem swych urządzeń tyłowych, które przegrupowuje na polecenie dowódcy dywizji /przekazane zwykle przez kwatermistrza /.

W wypadku, kiedy dowóz tak w natarciu jak i w obronie zostanie bardzo utrudniony lub niemożliwy, na rozkaz dowódcy dywizji, szef uzbrojenia stosuje manewr amunicją między oddziałami dywizji.

O ile w czasie oczekiwania na transport armijny z amunicją zajdzie konieczność przesunięcia DSBiA do nowego rejonu, należy w miejscu dotychczasowego rozmieszczenia pozostawić przedstawiciela służby uzbrojenia dywizji, który mógłby transport armijny doprowadzić do nowego miejsca rozmieszczenia DSBiA.

Po zakończeniu dnia walki dowódca dywizji na podstawie zadania bojowego na dzień następny oraz po wysłuchaniu propozycji podległego mu sztabu, w swojej decyzji między innymi powinien podać :

- rejon rozmieszczenia tyłów / a tym samym składów amunicji i pododdziałów naprawczych uzbrojenia dywizji/ w następnym dniu walki ;
- terminy i ilości amunicji, którą należy dowieźć przez dywizję do oddziałów do czasu rozpoczęcia walki w następnym dniu oraz limity zużycia rakiet i amunicji dla poszczególnych pułków i samodzielnych dywizjonów.

Poza wyżej wymienionymi pracami, wydział uzbrojenia obowiązany jest składać szefowi oddziału uzbrojenia armii, niżej wymienione meldunki i sprawozdania :

- meldunek o stanie amunicji ;
- meldunek o stanie uzbrojenia ;
- meldunek o naprawie sprzętu uzbrojenia ;
- sprawozdanie o naprawie sprzętu uzbrojenia ;
- meldunek o stratach sprzętu uzbrojenia i amunicji ;
- meldunek o zebranych i odesłanych łuskach i opakowaniu.

W sporządzanych meldunkach i sprawozdaniach, wyszczególnia się ilości amunicji w sztukach z uwzględnieniem kalibrów, rodzajów i sposobu jej działania.

Odnosnie planowania zaopatrzenia drt w rakiety taktyczne wydział uzbrojenia dywizji spełnia tu rolę koordynatora między dcą dywizji a oddziałem uzbrojenia armii tyjących się spraw wymienionych wyżej, oraz kontroluje terminowość dowozu rakiet do drt przez organa zaopatrujące.

6. DOWODZENIE URZĄDZENIAMI TYŁOWYMI SŁUŻBY UZBROJENIA

Przechodząc do omówienia organizacji bezpośredniego dowodzenia urządzeniami tyłowymi służby uzbrojenia należy nadmienić w kilku słowach o obowiązkach dców i szefów rodzajów wojsk i służb w zakresie dotyczącym dowodzenia wymienionymi uprzednio jednostkami i materiałowo-technicznym zabezpieczeniem wojsk w rakiety, amunicję i sprzęt uzbrojenia.

Dca dywizji w swej decyzji na podstawie propozycji dcy artylerii, szefa sztabu, szefa OPL i kwatermistrza ustala limit amunicji poszczególnym pododdziałom i oddziałom dywizji, terminy dowozu amunicji oraz określa zapasy amunicji z jakimi mają wyjść podległe jednostki pod koniec dnia walki.

Sztab dywizji na podstawie propozycji dcy artylerii, szefa OPL, kwatermistrza i danych zcy dcy do spraw technicznych dywizji, zgodnie z decyzją dcy dywizji, ustala rejony rozmieszczenia PPG/ a tym samym i urządzeń tyłowych, służby uzbrojenia/, kolejność i terminy ich przesunięć, daje wytyczne odnośnie organizacji łączności z pułkowym punktem gospodarczym /PPG/, ochrony i maskowania rejonów rozmieszczenia tych jednostek, a także organizuje współdziałanie pomiędzy wydziałami sztabu a dowódcami i szefami rodzajów wojsk i służb dywizji, w zakresie zabezpieczenia wojsk w rakiety, amunicję i sprzęt uzbrojenia.

Oprócz wyżej wymienionych zadań sztab dywizji wspólnie z zcą dcy do spraw technicznych opracowuje propozycje dla dcy dywizji odnośnie zabezpieczenia wojsk w broń strzelecką, sprzęt uzbrojenia /czołgów/, amunicję czołgową i do broni strzeleckiej, ustala terminy nagromadzenia tychże zapasów oraz terminy ich dowozu.

Dca artylerii dywizji wspólnie z zcą dcy d/s technicznych przygotowuje dowódcy dywizji propozycje odnośnie zabezpieczenia wojsk w sprzęt uzbrojenia, rakiety i amunicję artyleryjską ustala terminy nagromadzenia tychże zapasów oraz terminy ich dowozu.

Dca OPL dywizji wspólnie z zcą dcy do spraw technicznych przygotowuje propozycje dla dcy dywizji odnośnie zabezpieczenia wojsk w sprzęt uzbrojenia, amunicję przeciwlotniczą, ustala terminy nagromadzenia tychże zapasów oraz terminy ich dowozu.

Kwatermistrz dywizji organizuje dowóz sprzętu uzbrojenia i amunicji z armii do dywizji i z dywizji do jej oddziałów wyznacza / po uzgodnieniu z szefem uzbrojenia / rejon rozmieszczenia urządzeń tyłowych służby uzbrojenia, zabezpiecza punkty i składy amunicji w ludzi do prac za i wyładowczych oraz do ochrony transportów z amunicją, typuje drogi dojazdowe i wyjazdowe w rejonach rozmieszczenia urządzeń tyłowych służby uzbrojenia, wspólnie z szefem uzbrojenia organizuje ochronę i obronę DSBiA oraz knsuik / w ramach ogólnej organizacji ochrony i obrony DPZ/ oraz przydziela siły i środki potrzebne do inżynierskiej rozbudowy rejonów rozmieszczenia.

Szef łączności dywizji na podstawie decyzji dcy i wskazówek szefa sztabu pułku organizuje pośrednią łączność /poprzez KSD/szefa uzbrojenia z przełożonymi, podwładnymi i z jego urządzeniami tyłowymi.

Zastępca dcy do spraw technicznych pośrednio a szef wydziału uzbrojenia dywizji ponosi bezpośrednio odpowiedzialność za terminowe zabezpieczenie wojsk w rakiety, amunicję i sprzęt uzbrojenia, gotowość bojową i techniczne przygotowanie urządzeń tyłowych służby uzbrojenia.

Pod bezpośrednim kierownictwem szefa uzbrojenia wydział uzbrojenia dywizji/ rozmieszczony na KSD dywizji/ bezpośrednio kieruje DSBiA oraz knsuik, organizuje przyjęcie rakiet, amunicji i sprzętu uzbrojenia przybywających z armii, dokonuje podziału amunicji pomiędzy oddziały i pododdziały dywizji organizuje i planuje przygotowanie amunicji i sprzętu uzbrojenia do wydania, kieruje przesuwaniem DSBiA w czasie

trwania walki, prowadzi taktyczną ewidencję zabezpieczenia wojsk w rakiety, amunicję i sprzęt uzbrojenia i składa meldunki w tej sprawie przełożonym.

Celem należytego wypełnienia zadań stojących przed wydziałem uzbrojenia dywizji, wydział uzbrojenia uzgadnia i planuje z kwatermistrzem dywizji - organizację i sposób dowozu amunicji z armii do dywizji i z dywizji do jej oddziałów i pododdziałów, ustala lądowiska do wyładunku ракет, amunicji i sprzętu uzbrojenia / o ile zaopatrzenie będzie przebiegało drogą powietrzną / a także rejony rozmieszczenia DSBiA oraz knsuł jak również organizację obrony i ochrony swych tyłowych urządzeń.

7. WŁAŚCIWOŚCI ZAOPATRYWANIA WOJSK RAKIETOWYCH W RAKIETY

Powstanie nowego rodzaju wojsk jakimi są oddziały raketowe stworzyło potrzebę odpowiedniej organizacji ich zaopatrzenia w wyrzutnie i rakiety oraz inny niezbędny sprzęt do wykonywania postawionych im zadań.

Wojska raketowe między innymi różnią się od innych rodzajów wojsk tym, że na uzbrojeniu posiadają amunicję jądrową, która charakteryzuje się nie tylko swoją mocą, ale skomplikowaną budową i eksploatacją, co z kolei wnosi cały szereg osobliwości w organizację zaopatrzenia w tę amunicję w porównaniu z organizacją zaopatrzenia w amunicję i broń klasyczną.

W związku z konstrukcyjnymi i eksploatacyjnymi osobliwościami broni raketowo-jądrowej zaszła konieczność zorganizowania tyłów raketowych o takim systemie organizacyjnym, gdzie można byłoby dokonywać w raketach i głowicach całego szeregu skomplikowanych operacji elaboracyjnych.

Oprócz operacji elaboracyjnych zaopatrzenie w rakiety posiada specyfikę w transportowaniu ракет i głowic oraz w ich przechowywaniu. Powyższe wymaga specjalnego transportu służącego zarazem do przewożenia i przechowywania ракет.

Zaopatrzeniem oddziałów raketowych w rakiety i głowice oraz ich dowozem zajmuje się służba uzbrojenia.

8. STRUKTURA ORGANIZACYJNA TECHNICZNYCH ODDZIAŁÓW RAKIETOWYCH

Na szczeblu armii znajduje się między innymi technicznymi oddziałami raketowymi - armijna polowa techniczna baza raketowa /APTBR/ ;

W dywizji natomiast, w dywizjonie artylerii /da/
- pluton obsługi technicznej /pl. o. techn./.

a/ Armijna polowa techniczna baza raketowa.

APTBR przeznaczona jest do zabezpieczenia związków i oddziałów raketowych w rakiety operacyjno-taktyczne i w rakiety taktyczne.

APTBR wykonuje następujące zadania :

- sprawdza, montuje oraz napełnia paliwem rakiety ;
- montuje i sprawdza głowice jądrowe ;
- scala rakiety z głowicą ;
- dowozi paliwo raketowe z frontowych składów paliw ;
- przechowuje rakiety bez głowicy, gotowe rakiety i głowice ;
- dowozi gotowe rakiety w ogniwie PTBR - dywizje i oddziały raketowe ;
- ewakuuje i naprawia uszkodzone rakiety.

Do wykonania powyższych zadań PTBR posiada następujące pododdziały :

1. Baterie techniczną, której zadaniem jest kontrola i montaż rakiet taktycznych i operacyjno-taktycznych.
2. Baterie dowozu, która ma za zadanie przechowywanie i dowóz do oddziałów sprawdzony^{ca}, napełniony^{ca} materiałem napędowym i ze zmontowaną głowicą rakiet operacyjno- taktycznych i gotowy^{ca} rakiety taktyczny^{ca} oraz przechowywanie i dowóz do b.techn. raketowych materiałów napędowych.
3. Baterie dowodzenia, która organizuje ochronę i obronę PTBR oraz łączność między pododdziałami jak również z przełożonymi.
4. Dwa zespoły przygotowania i przechowywania głowic / z ppg/, które scalają i przechowują głowice zwykłe, chemiczne i jądrowe.

APTBR jest w stanie przygotować w ciągu doby :

- rakiet OT - 6 - 8 szt;
- rakiet T - 9 - 12 szt.

APTBR podlega szefowi oddziału uzbrojenia armii.

b/ Pluton obsługi technicznej /pl. o tech. / da

Przeznaczony jest do dowozu i przeładunku rakiet taktycznych oraz do zabezpieczenia w nie poszczególnych wyrzutni rakietowych da. Na bazie plutonu obsługi technicznej rozwijany jest punkt przeładunku rakiet / PPR/.

Pl.o tech. podlega zcy dcy do spraw techniki i uzbrojenia.

Dywizjon artylerii może przewozić jednocześnie 6-9 szt. rakiet / 2-3 szt. na wyrzutniach i 4-6 sztuk na naczepach transportowych /. Zależać to będzie od składu da. Dwu-bateryjny będzie przewoził 6 szt., zaś trzy-bateryjny 9 szt. rakiet taktycznych.

Przeładowanie rakiety T na wyrzutnię wymaga 6-8 minut czasu.

9. PRZEWOŻENIE RAKIET TRANSPORTEM SAMOCHODOWYM

Zasadniczym transportem na szczeblu armijnym jest transport samochodowy.

Dopuszczalna odległość transportu rakiet z głowicą jądrową transportem samochodowym wynosi dla R-30 do 500 km, a z inną głowicą do 2000 km, zaś dla R-70 tak z jądrową jak i zwykłą do 2000 km.

Po przekroczeniu wyżej wymienionych odległości rakiety z głowicą należy odesłać do PTBR do ponownego sprawdzenia.

Srednia prędkość kolumny z naczepami wynosi :

- w dzień 20 - 30 km/godz.;
- w nocy 15 - 20 km/godz.

Odległość między pododdziałami przewożącymi rakiety i głowice winna być nie mniejsza jak 2 - 3 km.

10. UGRUPOWANIE BOJOWE TECHNICZNYCH ODDZIAŁÓW RAKIETOWYCH

Ugrupowanie technicznych oddziałów rakietowych zależy od szeregu czynników, a między innymi od :

- ugrupowania zaopatrywanych jednostek rakietowych ;
- zadania i charakteru planowanej operacji ;
- warunków terenowych ;
- dróg dowozu i ewakuacji /kołowe, kolejowe / oraz położenie lotnisk względnie lądowisk ;

- ramienia dowozu gotowych rakiet.

Techniczne oddziały raketowe w działaniach zaczepnych i obronnych rozmieszczane są w następujących odległościach od przedniego skraju :

Armijne :

- APTBR - w operacji zaczepnej - 70-80 km - czyli przy tylnej granicy strefy tyłów armii /w obronnej do 120 km/;

W da dywizji :

- pl o. tech. - w natarciu i obronie w ugrupowaniu bojowym dywizjonu w odległości 2 - 3 km od stanowisk wyczekiwania baterii.

A. Wielkość rejonów rozwinięcia technicznych oddziałów raketowych

- a/ Armijna PTBR zajmuje powierzchnię 40-50 km².

W skład ugrupowania bojowego PTBR wchodzi następujące rejonu rozmieszczenia pododdziałów technicznych :

- rejon rozmieszczenia zespołów przygotowania i przechowywania głowic /które oddalone są od siebie 2-2,5 km/;
- rejon rozmieszczenia baterii technicznej /który jest oddalony od zespołów przygotowania i przechowywania głowic 1-1,5 km/;
- rejon rozmieszczenia baterii dowozu rakiet /który jest oddalony od baterii technicznej 2 - 3 km/;
- rejon rozmieszczenia baterii dowodzenia.

b/ Pluton obsługi technicznej da dywizji

Pluton obsługi technicznej da rozwija punkt przeładunku rakiet /PPR/.

Pl o. tech. zajmuje rejon 300 x 700 m.

W rejonie pl.o. tech. wyznaczone są miejsca na :

- przeładowanie rakiet z naczepy na wyrzutnię ;
- przechowywanie gotowych rakiet na naczepach ;
- obsługę wyrzutni.

11. PRZESUWANIE TECHNICZNYCH ODDZIAŁÓW RAKIETOWYCH

Przesuwanie technicznych oddziałów raketowych w toku operacji opracowuje oddział uzbrojenia armii na podstawie ogólnego planu przegrupowania jednostek raketowych armii w ścisłym porozumieniu z kwatermistrzem armii.

a/ Przesuwanie PTBR

PTBR przesuwa się raz na dwie doby.

Długość kolumny marszowej PTBR po dwóch marszrutach wynosi około 6-8 km.

Czas zwinięcia i rozwinięcia PTBR wynosi 4 godziny.

b/ Przesuwanie plotech da dywizji

Pluton obsługi technicznej da w czasie walki przesuwa się w ugrupowaniu marszowym. Długość kolumny marszowej pl. o. tech. 200 - 300 m.

12. ORGANIZACJA NAPRAWY W KOMPANII NAPRAWY SPRZĘTU UZBROJENIA I ŁĄCZNOŚCI BATALIONU NAPRAWY DYWIZJI.

W toku walki pododdziały uzupełniają się z zasady sprzętem uzbrojenia zebrany na polu walki i naprawionym. Ze składów wydaje się sprzęt uzbrojenia tylko w koniecznych wypadkach np. w wypadku zniszczenia znacznej ilości sprzętu uzbrojenia uderzeniami jądrowymi nieprzyjaciela.

Zbiórkę sprzętu uzbrojenia na polu walki przeprowadzają :

- pododdziały i oddziały w rejonach ich działania /rozmieszczenia / ;
- pododdziały transportowe oddziałów w rejonach ich rozmieszczenia i na drogach marszu ;
- zespoły organizowane do tego celu na rozkaz dcy oddziału względnie związku taktycznego.

W skład tych zespołów powinny wchodzić patrole rozpoznania skażeń, które określają stopień skażenia sprzętu uzbrojenia środkami promieniotwórczymi i trującymi.

Zebrany sprzęt uzbrojenia nieskażony oraz skażony środkami promieniotwórczymi /trującymi/ po przeprowadzeniu dezaktywacji /odkażenia/, przekazuje się do składu

oddziału /ZT/, gdzie się go sortuje i w razie potrzeby skierowuje do naprawy w pododdziałach naprawczych sprzętu uzbrojenia.

Naprawa sprzętu uzbrojenia w zależności od rodzaju uszkodzeń, pracochłonności i skomplikowania robót dzieli się na :

- naprawę bieżącą ;
- naprawę średnią ;
- naprawę główną.

Naprawa bieżąca obejmuje całokształt prac naprawczych, które mogą być wykonane przy pomocy uniwersalnych narzędzi, ślusarskich, siłami pododdziałów naprawy sprzętu uzbrojenia dywizjonów, pułków i dywizji. Kompania naprawy sprzętu uzbrojenia i łączności batalionu naprawy dywizji jest również przystosowana do przeprowadzania mniej pracochłonnych napraw średnich.

Sprzęt uzbrojenia wymagający bardziej skomplikowanych napraw średnich, naprawiany jest przez Frontowe bataliony naprawy uzbrojenia /fbnu/ lub też przez frontowy warsztat uzbrojenia /FWU/.

W zakres naprawy głównej wchodzi takie uszkodzenia do usunięcia których niezbędne są specjalne obrabiarki, oprzyrządowanie i wysoko-wykształcony personel uzbrojenia. Naprawę główną przeprowadza się w warsztatach stacjonarnych lub w zakładach produkcyjnych.

Do prac, które może wykonać knsuł dywizji zaliczamy :

- wykonanie i regeneracja mniej skomplikowanych części ;
- wymianę i dopasowywanie zespołów ;
- wykonanie nowych mniej skomplikowanych zespołów ;
- regenerację łuków zębatych oraz gwintów ;
- wymianę i oczyszczanie układów optycznych w przyrządach optyczno-mierniczych i celownikach ;
- uzupełnianie zestawów naprawczych ;
- naprawę urządzeń oświetlających.

Kompania naprawy sprzętu uzbrojenia i łączności batalionu naprawy dywizji jest najwyższym organem naprawczym na szczeblu taktycznym.

Naprawa sprzętu uzbrojenia jest między innymi, ograniczoną przepustowością poszczególnych pododdziałów naprawczych uzbrojenia.

Przepustowość pododdziałów naprawczych sprzętu uzbrojenia /w ciągu doby/ określa się w jednostkach umownych.

Za jednostkę umowną przyjęto :

- dla broni strzeleckiej - 7,62 mm kbk wz.44 r.-jako jedność ;
- dla sprzętu artyleryjskiego - 57 mm arm.ppanc - jako jedność ;
- dla sprzętu opt.-miern. - lornetkę 6 x 30 - jako jedność ;
- dla stacji r/lok. - SON-4 i SNAR - 2 - jako jedność.

Uwaga : Przyjęto za jedność czasu - czas naprawy wyżej wymienionego sprzętu przez jednego mechanika broni strzeleckiej /sprzętu artyleryjskiego lub też sprzętu optyczno-mierniczego - patrz załącznik Nr 9 /.

Przepustowość pododdziałów naprawczych sprzętu uzbrojenia

Lp.	Nazwa pododdziału naprawczego	Broń strzelecka		Sprzęt art.		Sprzęt optyczny		Stacje r/lok
		Ilość mających	Dobowa zdolność naprawcza	Ilość mających	Dobowa zdolność naprawcza	Ilość mających	Dobowa zdolność naprawcza	
1.	Dr.naprawy uzbrojenia dywiz- jonów	1	12,7	2	1,3	1	12,7	-
2.	pl.naprawy uzbr. pułków	2	25	3	2	1	12,7	-
3.	komp.napr.sprz.uzbr. i łączn.dywizji	5	$\frac{x}{72}$ 72	18	$\frac{12,6}{7,5}$	4	$\frac{57,3}{14,3}$	4
4.	Frontowy batalion naprawy uzbrojenia: - kompania uzbrojenia - kompania radiolokacji	13 -	127 -	28 -	4,4 -	24 -	44,2 -	35 0,1

Uwaga: Do obliczenia przepustowości pododdziałów naprawczych sprzętu uzbrojenia przyjęto 12 r/g na dobę / pozostałe 4 godz. przyjęto na nieprzewidziane prace, straty, służby i choroby personelu uzbrojenia/.

x/ W liczniku naprawa bieżąca, w mianowniku naprawa średnia mniej skomplikowa-
na.

a. Praca knsuik batalionu naprawy dywizji w okresie organizacji walki.

Do zadań służby uzbrojenia dywizji odnośnie pododdziałów naprawczych należy :

- ustalenie stanu technicznego sprzętu uzbrojenia i zorganizowanie jego naprawy ;
- przygotowanie urządzeń tyłowych do obsługi technicznej wojsk prowadzących działania bez użycia i z użyciem broni jądrowej ;
- uzupełnianie pododdziałom naprawczym części zamiennych, materiałów, narzędzi oraz środków potrzebnych do przeprowadzania napraw.

Planując naprawę sprzętu uzbrojenia należy :

- określić ilość sprzętu uzbrojenia wymagającego naprawy ;
- określić sumaryczny czas, potrzebny dla dokonania naprawy uszkodzonego sprzętu uzbrojenia ;
- określić przepustowość pododdziałów naprawczych uzbrojenia ;
- porównać sumaryczny czas potrzebny na naprawę uszkodzonego sprzętu uzbrojenia z przepustowością pododdziałów naprawczych.

Porównanie przepustowości pododdziałów naprawczych uzbrojenia z sumarycznym czasem potrzebnym na naprawę pozwoli określić :

- możliwości pododdziałów naprawczych uzbrojenia w okresie organizacji walki ;
- terminy wykonania napraw ;
- ustalić właściwą kolejność napraw i potrzebną pomoc ze strony przełożonych ;
- siły i środki, które mogą być wydzielone do pomocy oddziałom.

Rozpatrzmy bardziej szczegółowo planowanie napraw dla knsuik batalionu naprawy dywizji na następującym przykładzie :

knsuik ma dokonać naprawy bieżącej :

- 160 szt. kbk AK- M ;

- 10 szt. rkm PK ;
- 3 szt. 85 mm arm. D-44.

W pierwszej kolejności określamy sumaryczny czas /S/, potrzebny na naprawę uszkodzonego sprzętu uzbrojenia. Przy czym czas ten oblicza się oddzielnie dla :

- broni strzeleckiej ;
- sprzętu artyleryjskiego ;
- sprzętu optyczno-mierniczego ;
- stacji radiolokacyjnych.

Sumaryczny czas potrzebny na naprawę uszkodzonego sprzętu uzbrojenia określa się na podstawie ustalonych przeciętnych norm czasu, potrzebnego na naprawę poszczególnych przedmiotów uzbrojenia. Np.: na naprawę bieżącą przewidziane są następujące normy czasu :

- dla 7,62 mm kbk AK-M - 1,5 r/g ;
- dla 7,62 mm rkm PK - 5 r/g ;
- dla 85 mm arm.D-44 - 31,5 r/g.

Czas sumaryczny /S/ obliczamy następująco :

Lp.	Rodzaj uzbrojenia	Ilość uszkodzonego sprzętu uzbrojenia	Ilość r/g na jednostkę uzbrojenia	Czas sumaryczny /S/ w r/g
1.	7,62 mm kbk AK-M	160	1,5	240
2.	7,62 mm rkm PK	10	5	50
	Razem dla broni strzel.	-	-	290
1.	85 mm arm. D-44	3	31,5	94,5
	Razem dla sprzętu art.	-	-	94,5

Następnie należy określić przepustowość knsuik - batalionu naprawy dywizji. Przepustowość określa się przy pomocy następującego wzoru :

$$F = \left(\frac{C \cdot D \cdot M}{100} - P \right) \cdot \frac{100+H}{100} - T$$

- gdzie : F = przepustowość pododdziału naprawczego w r/godz ;
C = czas pracy w r/godz. na dobę /nie więcej jak 16 r/g /;
D = ilość roboczą dni w planowanym okresie ;
M = ilość majstrów danej specjalności ;
P = straty czasu w toku naprawy /nie więcej jak 10% /;
T = czas potrzebny na wykonanie prac nie związanych z naprawą sprzętu ;
H = procent przekroczenia norm, ustalony na podstawie doświadczenia mechaników.

Obliczenie przepustowości knsuik dla dr naprawy broni strzeleckiej :

$$F = \left(\frac{16 \cdot 3 \cdot 5 / 100 - 10 /}{100} - 2 \right) \cdot \frac{100 + 3}{100} = \underline{220,4 \text{ r/g.}}$$

Jeżeli z porównania przepustowości knsuik z czasem sumarycznym /S/ potrzebnym na naprawę uzbrojenia wynika, że knsuik nie może w ustalonym czasie swoimi siłami naprawić wszystkiej uszkodzonej broni strzeleckiej lub sprzętu artyleryjskiego, należy do pomocy knsuik przydzielić żołnierzy, którzy wykonają mniej skomplikowane prace. Dwóch ludzi z obsługi działa może zastąpić jednego mechanika uzbrojenia, wykonując prace nie wymagające specjalnej kwalifikacji.

Omówione wyżej kalkulacje stanowią podstawę postawienia zadań pododdziałom naprawczym.

Uwaga: Obliczając przepustowość pododdziałów posłużono się wzorem zaczerpniętym z instrukcji radzieckiej
.....

b/ Praca knsuik batalionu naprawy dywizji w toku walki.

W działaniach zaczepnych do głównych zadań służby uzbrojenia dywizji odnośnie pododdziałów naprawczych będzie należeć :

- wykonywanie szybkiej naprawy uszkodzonego sprzętu uzbrojenia /mniej pracochłonnego/ ;
- organizowanie odbioru od wojsk wyewakuowanego do dywizji uzbrojenia, zbiórki z pola walki pozostawionego sprzętu,

- oczyszczania go i ewakuacji ;
- przesuwanie w odpowiednim czasie pododdziałów naprawczych sprzętu uzbrojenia dywizji.

Przepustowość pododdziałów naprawczych sprzętu uzbrojenia w działaniach zaczepnych dywizji - w związku z koniecznością ich częstego przesuwania oraz koniecznością zużycia części personelu technicznego do segregacji i oczyszczania zebranego na polu walki uzbrojenia - będzie znikoma. Dlatego nie zawsze będzie celowe przesuwanie np : knsuik w całości razem z batalionem naprawy dywizji. Knsuik w szeregu wypadkach, jak to wykazują ćwiczenia, należy przesuwać w dwóch rzutach. Pierwszy rzut mniej obciążony pracą przesunąć w miejsce gdzie nagromadziła się znaczna ilość sprzętu wymagającego natychmiastowej i koniecznej naprawy. Drugi zaś rzut przesunąć wraz z batalionem naprawy dywizji i rozwinąć w miejscu jego rozmieszczenia.

W czasie prowadzenia działań obronnych służba uzbrojenia - odnośnie pododdziałów naprawczych uzbrojenia - powinna :

- zorganizować przegląd i naprawę uzbrojenia ;
- organizować ewakuację uszkodzonego sprzętu uzbrojenia ;
- organizować z pola walki zbiórkę pozostawionego i uszkodzonego sprzętu uzbrojenia.

Po wykonaniu przez npla uderzeń jądrowych należy niezwłocznie ustalić straty w sprzęcie uzbrojenia, zorganizować jego zbiórkę i po przeprowadzeniu dezaktywacji /odkażenia/ posegregować i odesłać do naprawy.

W tym celu w rejony wykonanych uderzeń jądrowych wysyła się pododdziały naprawcze uzbrojenia w całości lub, o ile nie wymaga tego sytuacja, wyłonione z tychże brygady naprawcze, jak również pułkowe i dywizyjne drużyny zbiórki uzbrojenia.

W działaniach obronnych przepustowość pododdziałów naprawczych uzbrojenia będzie większą, niż to miało miejsce w działaniach zaczepnych. Wpłynie na to dłuższy okres czasu przebywania pododdziałów naprawczych w jednym miejscu oraz bardziej równomierny charakter pracy.

Teoretycznie przyjmuje się, że straty w sprzęcie uzbrojenia dywizji po 4 - 5 -cio dniowej walce będą wahać

się w granicach 25 - 35 %.

Do strat wlicza się sprzęt uzbrojenia, który uległ zniszczeniu i nie może być naprawiony, a figuruje pod określeniem "straty bezpowrotne" oraz sprzęt wymagający naprawy, który tylko czasowo został wyeliminowany z walki.

Straty bezpowrotne w danym wypadku mogą dochodzić do 5 i więcej procent. Pozostałe straty stanowi sprzęt wymagający naprawy :

- bieżącej około 11 - 18 % ;
- średniej około 6 - 8 % ;
- głównej około 3 - 4 % ;

Ogółem 20-30% ;

- Straty bezpowrotne - 5 - 5 % ;

Ogółem 25 - 35 %.

=====

Należy nadmienić, że są to wyliczenia teoretyczne, dla takiego związku taktycznego jakim jest dywizja. W poszczególnych oddziałach /pułkach/, wchodzących w skład dywizji, straty te mogą układać się różnie w zależności od charakteru działań bojowych.

13. PRZECHOWYWANIE AMUNICJI W DSBiA ORAZ JEJ WYDAWANIE I PRZYJMOWANIE.

Dywizyjny skład broni i amunicji rozwijany jest w rejonie rozmieszczenia dywizyjnego punktu zaopatrzenia.

Miejsce DSBiA ustalane jest na przeprowadzonym rekonesansie kwatermistrzowskim. W wybranym rejonie kwatermistrz dywizji wspólnie z szefem uzbrojenia /przedstawicielem jego/ ustala miejsca rozmieszczenia poszczególnych pododdziałów, drogi dojazdowe i wyjazdowe oraz środki i siły potrzebne do inżynierskiej rozbudowy rejonów rozmieszczenia. Miejsce na DSBiA w miarę możliwości wybiera się w terenie pokrytym lasem liściastym lub mieszanym w odległości do 100 m od brzegu lasu.

Najbardziej odpowiedni jest teren posiadający jary, wąwozy, wgłębienia, który przy jak najmniejszym nakładzie sił i środków można dostosować do przechowywania samochodów

z amunicją i sprzętem uzbrojenia.

Odległość pomiędzy składami, a w szczególności pomiędzy składem MPS a DSBiA, powinna wynosić nie mniej jak 1,5-2 km.

Rejon rozmieszczenia składów oczyszcza się ze zbędnych łatwopalnych materiałów.

Transport z amunicją znajdującą się w DSBiA powinien być rozśrodkowany grupami z przestrzeganiem zasad maskowania. Odległość między grupami samochodów powinna wynosić nie mniej niż 50 - 75 m, a pomiędzy poszczególnymi samochodami 10-15 m. O ile zmuszeni jesteśmy amunicję przechowywać na gruncie to ilość amunicji zgrupowanej w jednym schronie /wykopie - stose na powierzchni / nie powinna przekraczać ładunku 2-3 samochodów.

Stosy z amunicją układa się na podkładach z podręcznego materiału, zabezpiecza się przed słońcem i deszczem oraz starannie maskuje. Odstępy między stosami powinny wynosić nie mniej niż 30 - 50 metrów.

W toku natarcia, do rozmieszczenia samochodów względnie stosów z amunicją, należy w maksymalnym stopniu wykorzystywać wykopy oraz schrony zajmowane uprzednio przez nieprzyjaciela i wojska własne.

Wydawanie amunicji i sprzętu uzbrojenia z DSBiA następuje na podstawie zleceń podpisanych przez szefa uzbrojenia dywizji /lub przez upoważnionego do tego kierownika składu/.

Odbiór amunicji lub sprzętu uzbrojenia potwierdza podpisem pobierający na zleceniach.

Po przybyciu transportu z amunicją do pułku, szef uzbrojenia pułku powinien przyjąć go na protokół przyjęcia, o ile nie przywiózł kierownik transportu zlecenia. Protokół przyjęcia sporządza się w dwóch egzemplarzach. Jeden przesyła szef uzbrojenia pułku do dywizji, drugi zostaje u niego w aktach oraz natychmiast melduje szefowi uzbrojenia dywizji o przybyciu transportu. Może również być wydawana amunicja i sprzęt uzbrojenia na podstawie rozdzielników /zwykle odbywa się przekazywanie w ten sposób gdy brak jest czasu/. Pobierający kiwtuje odbiór na rozdzielniku.

Taką samą procedurę stosuje się przy odbieraniu amunicji i sprzętu uzbrojenia przybyłych z armii lub pobieranych z APSA.

Wymienione wyżej dokumenty są podstawą do przeprowadzenia zmian w szczegółowej ewidencji.

14. OCHRONA I OBRONA DSBiA ORAZ knsuił BATALIONU NAPRAWY DYWIZJI

Organizacja obrony i ochrony tyłów polega na wykonaniu szeregu przedsięwzięć i prac, w celu stworzenia tyłom właściwych warunków do pracy oraz zabezpieczenia ludzi, sprzętu i środków materiałowych przed zniszczeniem od działania npla. Obrona i ochrona obejmuje zabezpieczenie tyłów pod względem obrony i ochrony przed środkami masowego rażenia, przed czołgami, desantem, dywersją nieprzyjaciela oraz przed pożarem.

Nowoczesne środki walki, jak rakiety, lotnictwo przystawane do zrzutu bomb jądrowych itp., stwarzają możliwości bezpośredniego oddziaływania na tyły taktyczne i operacyjne, a tym samym na składy i pododdziały naprawcze służby uzbrojenia, w związku z czym na czoło wysuwają się przedsięwzięcia związane z obroną przeciwatomową.

Obrona przeciwatomowa tyłów taktycznych obejmuje :

- powiadamianie pododdziałów i urządzeń tyłowych o niebezpieczeństwie napadu atomowego ;
- inżynierską rozbudowę rejonów rozmieszczenia tyłów ;
- rozpoznanie promieniowania ;
- likwidację skutków napadu atomowego.

W celu zapewnienia sprawnego powiadamiania tyłów organizuje się posterunki radiotechniczne / w tym jeden przy KSD / oraz posterunki obserwacyjne przy każdym składzie jak również patrole dozymetryczne.

Inżynierska rozbudowa rejonu tyłów / a przeważnie DSBiA / obejmuje : ukrycia dla ludzi, ukrycia dla amunicji na samochodach, sprzętu uzbrojenia, urządzeń warsztatowych i transportu.

Bardzo istotnym zagadnieniem jest obrona przeciwdesantowa i przeciwdywersyjna tyłów, szczególnie przy przejściu dywizji do obrony w głębi operacyjnej obrony nieprzyjaciela.

Do obrony i ochrony przeciwdesantowej i przeciwdywersyjnej

wykorzystuje się stan osobowy i uzbrojenie pododdziałów i oddziałów tyłowych oraz ewentualnie oddziały bojowe, o ile zostały przydzielone do tego celu.

Obronę i ochronę tyłów organizuje kwatermistrz oraz szefowie służb w rejonach rozmieszczenia podległych im pododdziałów i urządzeń tyłowych. A więc szef uzbrojenia odpowiedzialny jest za organizację obrony i ochrony DSBiA a dca batalionu napraw dywizji za organizację obrony i ochrony knsuł.

Należy nadmienić, że kierownik składu wykonuje zarządzenia odnośnie obrony i ochrony komendanta obrony i ochrony DPZ, ponieważ w jego obrębie działania znajdują się, natomiast dca knsuł wykonuje zarządzenia odnośnie obrony i ochrony dcy batalionu napraw dywizji.

Z A K O Ń C Z E N I E

Uwzględniając całokształt zagadnień organizacji i pracy służby uzbrojenia dywizji w natarciu lub obronie, należy podkreślić następujące zasadnicze momenty :

- a/ Organizacja i praca służby uzbrojenia dywizji, tak w natarciu jak i w obronie uzależniona jest od szeregu czynników, które wpływają :
- z zadania bojowego dywizji ;
 - decyzji dcy dywizji ;
 - okoliczności przejścia dywizji tak do obrony, jak i do natarcia ;
 - czasu przeznaczonego na organizację obrony lub natarcia ;
 - stanu i możliwości służby uzbrojenia w zabezpieczeniu postawionych jej zadań.
- b/ Rozmieszczenie pododdziałów i urządzeń tyłowych służby uzbrojenia winno być dostosowane do ugrupowania bojowego dywizji oraz w pełni stwarzać warunki do całkowitego zabezpieczenia walczących wojsk, a szczególnie na głównym kierunku natarcia dywizji/ obrony dywizji/ i na całą głębokość zadania bojowego.
- c/ Na czoło zadań w pracy służby uzbrojenia, tak w okresie organizacji walki, jak i w toku walki, wysuwają się :

- terminowy dowóz i uzupełnienie rakiet oraz ruchomych zapasów amunicji ;
- dokonywanie ewakuacji i napraw sprzętu uzbrojenia ;
- udział w likwidacji skutków uderzeń atomowych nieprzyjaciela ;
- dokładna analiza przedsięwzięć i realność planowania materiałowego zabezpieczenia wojsk.

d/ Podjęcie słusznej decyzji przez dowódcę dywizji zależy od uwzględnienia w ocenie położenia zagadnień dotyczących materiałowego i technicznego zabezpieczenia. Dlatego też dowódca winien znać stan zaopatrzenia wojsk w rakiety, amunicję i sprzęt uzbrojenia oraz możliwości służby uzbrojenia dywizji, które są niezbędne przy podjęciu decyzji i przekazaniu służbie uzbrojenia wytycznych stanowiących podstawę organizacji materiałowo-technicznego zabezpieczenia wojsk oraz pracy służby uzbrojenia.

e/ Wydział uzbrojenia dywizji winien być stale zorientowany o stanie i możliwościach swoich pododdziałów i urządzeń tyłowych, ażeby w każdej chwili był w stanie przedstawić zcy dowódcy do spraw technicznych odpowiednie dane i sprawnie kierować ich pracą.

z

f/ Utrzymanie nieprzerwanej łączności zcą dowódcy dywizji do spraw technicznych , dowódcą artylerii, sztabem dywizji, szefami uzbrojenia oddziałów /samodzielnych pododdziałów/, szefem oddziału uzbrojenia armii i ścisła współpraca z kwatermistrzem gwarantuje otrzymywanie przez szefa uzbrojenia potrzebnych mu danych dla należytego kierowania pracą wydziału uzbrojenia i dowodzenia swoimi urządzeniami tyłowymi.

Skrypt wykładu opracowano na podstawie następujących materiałów:

1. Instrukcja " O organizacji i pracy służby uzbrojenia w warunkach polowych na szczeblu taktycznym ". Uzbr. 110/60.
2. Etat ćwiczebny Sztabu Generalnego z 68r.
3. Dane taktyczno-techniczne tyłów taktycznych /przyjmowane do ćwiczeń w roku szkolnym 1967/68, wyd. ASG/

4. Skrypt wykładu " Zasady organizacji i pracy tyłów dywizji w obronie ", ppłk dypl. W. DAWIDOWICZ - wyd. ASG Nr 022072.
5. Skrypt wykładu " Zasady organizacji i pracy tyłów DZ i DPanc w natarciu " - ppłk dypl. BLIZNIUK - wyđ. ASG nr 022975.
6. Konspekt wykładu - " Natarcie dywizji /DZ,DPanc/" - ppłk dypl. K. MYSZLON - wyd. ASG nr 01111.
7. Biuletyn informacyjny nr 1/51/ - wyd. MON z marca 1962r.
8. Biuletyn Informacyjny nr 1/51/ - wyd. MON z marca 1962r.
9. Biuletyn Informacyjny nr 1/57/ - wyd. MON z lutego 1963r.
10. Ogólne zasady użycia wojsk raketowych - Art. 245/64 z listopada 1964r.
11. Vademecum służby uzbrojenia - Uzbr. 695/64 z grudnia 1964r.
12. Konspekt wykładu - ppłk dypl. JURKO " Organizacja i praca wydziału uzbrojenia oraz pododdziałów i urzędzeń tyłowych służby uzbrojenia w walce DZ /DPanc/ " z września 1964r.
13. Pismo Sztabu Generalnego nr 00223/I z dnia 31 stycznia 1963r.
14. Skrypt wykładu - ppłk dypl. Z. KLONOWSKI : "Zasady, organizacja i prowadzenie obrony przez dywizję zmechanizowaną " z 1963r. /nie wydany/.
15. Notatki z konsultacji w Departamencie Uzbrojenia w 1968r.

Załączniki :

- Nr 1 - Zestawienie stanu etatowego knsuił batalionu naprawy dywizji.
- Nr 2 - Obowiązki personelu uzbrojenia dywizji.
- Nr 3 - Zestawienie stanu etatowego pododdziałów naprawczych uzbrojenia.
- Nr 4 - Zestawienie stanu osobowego składów broni i amunicji, komórek służby uzbrojenia DZ i DPanc.
- Nr 5 - Taktyczna ewidencja amunicji.

- Nr 6 - Taktyczna ewidencja uzbrojenia.
- Nr 7 - Plan zaopatrzenia dywizji w amunicję.
- Nr 8 - Plan zaopatrzenia dywizji w sprzęt uzbrojenia.
- Nr 9 - Normy czasu na naprawę uzbrojenia / w godz./.

OPRACOWAŁ
ADIUNKT KATEDRY TAKTYKI
WOJSK RAKIETOWYCH I ARTYLERII

ppłk dypl. Piotr J U R K O

Wydrukowano w 100 egz.

Egz. nr 1 - 100 - Bibl.Tajna

Wyk. ppłk JURKO

Druk LC, KL, dnia 27.05.68r.

Nr ks.masz. 0772/01342/WW

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26
3.	Pluton naprawy stacji r/lok. sprzętu łączn. i przyrz. opt.	1	9	9	19	-	-	-	1	-	-	1	1	-	-	-	1	-	-	1	-	-	1	-	-
a.	- Dca plutonu por.-kpt.	1	-	-	1	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
	Drużyna naprawy stacji r/lok.	-	1	3	4	-	-	-	-	-	-	1	1	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
	- dca dr. st. mech. sprz. r/lok. st. sierż.	-	1	-	1	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
	- mech. sprz. r/lok. szer.	-	-	1	1	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
	- kier. sam. elektr. szer.	-	-	2	2	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
b.	Drużyna rem. przyrz. i optyki	-	2	2	4	-	-	-	1	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	-	-
	- dca dr. st. mech. st. sierż.	-	1	-	1	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
	- st. mech. st. sierż.	-	1	-	1	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
	- elektromechanik szereg.	-	-	1	1	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
	- kier. samoch. elektryk	-	-	1	1	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
c.	Drużyna naprawy sprzętu łączności	-	6	4	10	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	-	-	1	-	-	-	-	-
	- dca dr. st. mech. st. sierż.	-	1	-	1	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
	- st. mech. st. sierż.	-	4	-	4	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
	- St. elektromonter	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
	- kier. sam. sierż.	-	1	-	1	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
	- mechanik	-	-	2	2	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
	- kier. sam. elektryk	-	-	2	2	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
4.	Razem w knsuił	3	18	29	50	2	1	1	1	1	2	1	1	2	2	-	1	1	2	1	-	2	1	1	-

Załącznik nr 2

Obowiązki personelu uzbrojenia
dywizji

1. Obowiązki szefa wydziału uzbrojenia dywizji :

Do obowiązków szefa wydziału uzbrojenia dywizji należy:

- terminowe zaopatrywanie dywizji w amunicję, sprzęt uzbrojenia, sprzęt radiolokacyjny, sprzęt optyczno-mierniczy i inne materiały uzbrojenia ;
- kierowanie pracą dywizyjnego składu broni i amunicji ;
- kierowanie pracą kompanii naprawy sprzętu uzbrojenia i łączności ;
- organizacja ewakuacji strzelanych łusek, pustego opakowania, zbędnego i uszkodzonego sprzętu uzbrojenia ;
- organizacja dezaktywacji skażonego sprzętu uzbrojenia ;
- organizacja likwidacji skutków napadu atomowego na pododdziały i urządzenia tyłowe służby uzbrojenia ;
- planowanie zaopatrywania walczących wojsk w amunicję i sprzęt uzbrojenia ;
- posiadanie stale aktualnych danych dotyczących zabezpieczenia w amunicję, rakiety i sprzęt uzbrojenia oddziałów i pododdziałów dywizji ;
- organizowanie naprawy uzbrojenia, kontrolowanie pracy kunsułów i czuwanie nad wysyłaniem sprzętu do naprawy średniej i głównej ;
- wydawanie zarządzeń szefowi składu w sprawie przyjmowania i wydawania amunicji, sprzętu uzbrojenia i innych materiałów ;
- kontrolowanie pracy DSBiA ;
- studiowanie nowych wzorów uzbrojenia, rakiet i amunicji własnej oraz nieprzyjaciela ;
- organizowanie obrony i ochrony pododdziałów i urządzeń tyłowych służby uzbrojenia ;
- składanie do oddziału uzbrojenia armii w nakazanych terminach meldunków i sprawozdań ;
- utrzymanie stałej łączności z ządcą do spraw technicznych z szefami uzbrojenia oddziałów dywizji, dą artylerii, kwatermistrzem i sztabem dywizji oraz z oddziałem

uzbrojenia armii ;

- ścisła współpraca z kwatermistrzem dywizji ;
- stałe informowanie zcy dcy do spraw technicznych o techniczno-materiałowym zabezpieczeniu wojsk oraz o zapasach w składzie dywizyjnym ;
- kontrola prowadzenia szczegółowej ewidencji sprzętu rakietowego uzbrojenia i amunicji oraz rakiet.

2. Obowiązki st.pomocnika i pomocnika do spraw uzbrojenia :

Do obowiązków st.pomocnika i pomocnika szefa uzbrojenia dywizji do spraw uzbrojenia należy :

- prowadzenie ewidencji sprzętu uzbrojenia, sprzętu rakietowego i sprzętu optyczno-mierniczego w wojskach i składach ;
- sporządzanie planów zaopatrzenia, wyciągów, rozdzielników i zaopatrywanie oddziałów w sprzęt uzbrojenia, sprzęt optyczno-mierniczy, smary, płyny, materiały pomocnicze do konserwacji i oczyszczania sprzętu uzbrojenia ;
- nadzór nad przygotowaniem podległych pododdziałów naprawczych uzbrojenia do pracy w okresie organizacji walki i w toku walki ;
- sporządzenie meldunków o ilości sprzętu wymagającego naprawy oraz ewakuacji uszkodzonego, z pododdziałów do kompanii, naprawy sprzętu uzbrojenia i łączności dywizji i warsztatów frontowych ;
- studiowanie nowych wzorów uzbrojenia i sprzętu rakietowego tak własnego jak i nieprzyjaciela ;
- sporządzanie i przesyłanie w nakazanych terminach sprawozdań i meldunków odnośnie sprzętu uzbrojenia.

3. Obowiązki st.pomocnika i pomocnika do spraw amunicji

Do obowiązków st.pomocnika i pomocnika szefa uzbrojenia dywizji do spraw amunicji należy :

- prowadzenie szczegółowej ewidencji amunicji i rakiet w wojskach i składach ;
- sporządzanie planów zaopatrzenia, wyciągów, rozdzielników i zaopatrywanie w amunicję oddziałów wchodzących w skład dywizji zgodnie z wytycznymi dcy i opracowanym planem zaopatrzenia i dowozu amunicji ;

- nadzorowaniem nad dowozem amunicji do oddziałów/pododdziałów/dywizji ;
- organizowanie przyjmowania armijnych transportów z amunicją w składzie dywizyjnym ;
- sprawowanie nadzoru nad operatywną pracą dywizyjnego składu, a w szczególności nad przyjmowaniem i wydawaniem amunicji ;
- kontrolowanie pracy na stykach organów zaopatrujących zarówno własnych jak i podległych oraz usuwanie wszelkich przeszkód powstałych w dowozie lub przeładowywaniu amunicji i rakiet ;
- organizowanie ewakuacji strzelanych łusek i pustego opakowania ;
- sprawowanie nadzoru nad niedopuszczeniem do strat amunicji przy zmianie dyslokacji składów amunicji ;
- studiowanie i śledzenie działania amunicji, rakiet własnych i nieprzyjaciela oraz przedstawianie swoich wniosków do oddziału uzbrojenia armii ;
- sporządzanie i przesyłanie w odpowiednich terminach, nakazanych meldunków i sprawozdań odnośnie amunicji i rakiet.

4. Obowiązki pomocnika szefa uzbrojenia dywizji do spraw radiolokacji.

Do obowiązków pomocnika szefa uzbrojenia dywizji do spraw radiolokacji należy :

- prowadzenie ewidencji sprzętu radiolokacyjnego w wojskach i składzie ;
- sporządzanie rozdzielników i zaopatrywanie oddziałów w sprzęt radiolokacyjny, materiały pomocnicze i naprawkowe ;
- sporządzanie meldunków o ilości sprzętu wymagającego naprawy oraz ewakuacja uszkodzonego sprzętu do knsuił, warsztatów dywizji i warsztatów frontowych ;
- studiowanie nowych wzorów sprzętu radiolokacyjnego tak własnego jak i nieprzyjaciela ;
- sporządzanie i przesyłanie w nakazanych terminach sprawozdań i meldunków odnośnie sprzętu radiolokacyjnego.

5. Obowiązki szefa dywizyjnego składu broni i amunicji.

Do obowiązków szefa dywizyjnego składu broni i amunicji należy :

- załatwianie wszelkich spraw związanych z rozmieszczeniem i przesuwaniami dywizyjnych składów broni i amunicji ;
- organizowanie obrony i ochrony DSBiA ;
- nadzór nad przechowaniem i konserwacją sprzętu uzbrojenia i amunicji ;
- prowadzenie ewidencji i sprawozdawczości ;
- wykonywanie wszelkich zarządzeń wydanych przez wydział uzbrojenia dywizji ;
- składanie w nakazanych terminach meldunków i sprawozdań do wydziału uzbrojenia dywizji.

6. Obowiązki dcy kompanii naprawy sprzętu uzbrojenia i łączności dywizji.

Do obowiązków dcy knsuik należy zaliczyć :

- kierowanie pracą knsuik ;
- nagromadzenie zapasów urządzeń warsztatowych, narzędzi, części zamiennych i materiałów do naprawy uzbrojenia ;
- segregacja i klasyfikacja wyewakuowanego sprzętu uzbrojenia z podległych oddziałów ;
- posiadanie aktualnych danych o ilości i rodzajach naprawy uzbrojenia w knsuik ;
- planowanie naprawy sprzętu uzbrojenia ;
- sporządzanie planu naprawy sprzętu uzbrojenia ;
- kontrole jakości dokonywanej naprawy ;
- prowadzenie ewidencji urządzeń warsztatowych, narzędzi, części zapasowych i materiałów do naprawy uzbrojenia ;
- składanie do wydziału uzbrojenia dywizji meldunków i sprawozdań z dokonanej naprawy sprzętu uzbrojenia.

ZESTAWIENIE STANU ETATOWEGO PODODZIAŁÓW NAPRAWCZYCH
UZBROJENIA

Lp.	Wyszczególnienie	Frontowy batalion naprawy uzbrojenia /Fbnu /										Razem w Fbnu
		dar i dappanc	daplot	pz	pa	pcz	Paplot	komp.uzbr. /ku/	Komp.techn. raketowej /ktr/	Komp.podw. i elektr. /kpie/	Komp.napr. sprzętu r/lok. /kns. r/lok/	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
	I. Stan osobowy	dr.napr. uzbr.	dr.napr. uzbr.	pl.nap. uzbr.	pl. nap. uzbr.	pl. nap. uzbr.	pl.napr. uzbr.					
1.	Mechanik sprzętu strzeleckiego	1	1	2	2	2	2	13				13
2.	Mechanik sprzętu artyleryjskiego	2	2	3	3	3	3	28				28
3.	Mechanik sprzętu optycznego	1	1	1	1	1	1	24				24
4.	Mechanik sprzętu elektromechanicznego	-	2	-	1	-	1	-			10	10
5.	Mechanik sprzętu radiolokacyjnego	-	-	-	-	-	-	-			25	25
6.	Mechanik sprzętu chemicznego	-	-	1	-	1	-	-			-	-
7.	Technik uzbrojenia	-	1	1	-	-	1	-			-	-
8.	Technik broni strzel.	-	-	-	-	-	-	-			-	-
9.	Technik art.	1	-	-	3	1	1	-			-	-
10.	Technik sprzętu optycznego	-	-	-	-	-	-	-			-	-
11.	Technik radiolokacji	-	1	-	1	-	1	-			-	-
12.	Kierowcy samochod.	2	3	3	3	3	3	-			-	-
13.	Mechanik obróbki metali i drewna	-	-	1	-	-	-	-			-	-
14.	Inne specjalności	-	-	-	-	-	-	5			-	5
	Ogółem stan osobowy	7	11	12	14	11	13	70			40	267
15.	II. Wyposażenie											
16.	W-t art. typ 537 /PW-1/	1	1	1	1	1	1	-			-	2
17.	W-t art. plot "A-5"	-	-	-	-	-	-	2			-	2
18.	W-t rusznikarski	-	-	-	-	-	-	2			-	2
19.	W-t optyczny typ 547	-	-	-	-	-	-	1			-	1
20.	W-t optyczny typ "OP-2"	-	-	-	-	-	-	1			-	1
21.	W-t naprawy PC	-	-	-	-	-	-	1			-	1
22.	W-t mechaniczny typ 222 /PW-1a/	-	1	1	1	1	1	-			-	2
23.	W-t elektro.-mech.	-	-	-	-	-	-	2			-	2
24.	W-t tokarski	-	-	-	-	-	-	2			-	2
25.	W-t tok.-rewolwer.	-	-	-	-	-	-	1			-	1
26.	W-t frezersko-wiertarski	-	-	-	-	-	-	2			-	2
27.	W-t kowalsko-spawalnicy	-	-	-	-	-	-	1			-	1
28.	Magazyn części P1/M	-	-	-	-	-	-	-			-	-
29.	Magazyn narzędzi P2/M	-	-	-	-	-	-	-			-	-
30.	Magazyn materiałów P3/M	-	-	-	-	-	-	-			-	-
31.	Magazyn części do art. P4/M	-	-	-	-	-	-	-			-	-
32.	Magazyn ZIP P6/M	-	-	-	-	-	-	-			-	-

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
32.	Spawarka z własnym silnikiem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
33.	Elektrownia 3 KW	-	1	1	1	1	1	1	-	-	1	1
34.	Elektrownia 15 KW	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1
35.	Elektrownia 30 KW	-	-	-	-	-	-	2	-	-	-	2
36.	W-t r/lok. "KRAS-1R"	-	-	-	-	-	1	1	-	-	3	4
37.	W-t r/lok. "KRAS-1M"	-	-	-	-	-	-	-	-	-	5	5
38.	Namiot warszt. 4 x 7	1	1	1	1	1	1	2	-	-	6	6
39.	Namiot warsztat 6 x 9	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	4
40.	Sam.transp. STAR 6 x 6	1	1	1	1	1	1	3	-	-	1	4
41.	Ciągnik	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	-

Uwaga : FWU-2 jest to warsztat złożony z dwóch warsztatów, a mianowicie PW-1 i PW-1a.

Załącznik nr 4

Zestawienie stanu osobowego
składów broni i amunicji

Lp.	Wyszczególnienie	dar	pz	pcz	pa	paplot	DZ DPanc	Uwagi
		i dappanc						
	Nazwa składów	dpa	PSBIA	PSBIA	PSBIA	PSBIA	DSBIA	
1.	Kierownik składow	-	-	-	-	-	1	
2.	Magazynier	1	1	1	1	1	2	
3.	Pom. magazyniera	1	1	1	1	1	1	

Stan etatowy komórek uzbrojenia w DZ i DPanc

Lp.	Wyszczególnienie	Stan osobowy			
		Ofic.	Podofic.	Szereg.	Razem
1	2	3	4	5	6
1.	<u>Wydział uzbrojenia DZ i DPanc :</u>				
	- Szef Wydz.Uzbr.dyw.	1	-	-	1
	- St.pom.szefa wydz. do spr.uzbr.	1	-	-	1
	- St.pom.szefa wydz. do spr.am.	1	-	-	1
	- Pom.szefa wydz. do spr.radiolok.	1	-	-	1
	- Pom. szefa wydz. techn.am.	1	-	-	1
	- St.pisarz	-	1	-	1
	Ogółem :	5	1	-	6
2.	<u>Sekcja uzbrojenia w pz pcz, pa, paplot:</u>				
	- Kierownik sekcji - Szef Uzbrojenia	1	-	-	1
	- Pom.kier. sekcji	1	-	-	1
	- Pisarz	-	1	-	1
	- Dca pl.napr.uzbr.	1	-	-	1
	Ogółem :	3	1	-	4

1	2	3	4	5	6
3.	<u>Sekcja uzbrojenia</u> <u>dar i dappanc :</u> - kierownik sekcji - Szef Uzbrojenia - Dca dr.napr.uzbr. - Pisarz	1 1 -	- - -	- - 1	1 1/tylko w dappanc 1
	Ogółem :	1/2	-	1	2/3
4.	<u>W każdym dywizjonie</u> <u>pa DZ i DPanc</u> - Technik artyleryjski	1	-	-	1
5.	<u>W każdej baterii art.</u> <u>naz.i plot. pododdz.</u> <u>i oddz.DZ i DPanc</u> - Mechanik sprzętu art.	-	1	-	1

TAKTYCZNA EWIDENCJA AMUNICJI

Nr kol. nom.	Nazwa amunicji	Jedna jedn. ognia w tys. szt.	Stan na 20.00	Za ubiegłą dobę			Z tego znajduje się w oddz.			Przybywa w transp. do Godz. 0.00										
				Przybyło	Ubyło	Przekaz. inn. oddz. i zw. takt.	Razem :	0 g ó ł e m	W DS B I A		1 pp	2 pp	3 pp	4 p c z	4 p a p l o t	itd.	Razem			
9	120 mm moźdz.	4330	1,5	W transporcie	W innych oddz. i zw.	Razem	Rozchód bojowy	Straty	Przekaz. inn. oddz. i zw. takt.	Razem :	0 g ó ł e m	W DS B I A	1 pp	2 pp	3 pp	4 p c z	4 p a p l o t	itd.	Razem	Przybywa w transp. do Godz. 0.00
											0,5	0,5	1	1	1	1	itd		1,5	

Uwaga: Oprócz trzeciej rubryki pozostałe prowadzi się w jedn. ognia w tym, że w oddziałach w liczniku prowadzimy jednostkę ognia oddz./pododdz./, zaś w mianowniku jednostkę ognia dywizyjną.

ZATWIERDZAM
DOWÓDCA DZ /DPanc/
.....

PLAN ZAOPATRZENIA

w sprzęt uzbrojenia DZ /DPanc/
w dniach od do

Lp.	Wyszczególnienie	Należy się według etatu	Przyrząd za ubiegłą dobę	Rozchód za ubiegłą dobę		Razem stan na 20.00	Stan		W tej liczbie					W stosunku do faktycznego stanu ludzi			
				Przekazano innym oddziałom	Stracono w walce		A z tego		Zdatnego do użytku bojowego		Wymaga naprawy		Razem	Brak	Nadwyżka	Uwagi	
							W wojskach	W DSBIA	W wojskach	W DSBIA	W wojskach	W DSBIA					Zdatnego do użytku bojowego
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18
1.	I. <u>Broń strzelécka</u> 7,62 mm kbk AK-M itd.																
7.	II. <u>Sprzęt art.naz.</u> 82 mm moździerze itd.																
13.	III. <u>Sprzęt plot.</u> 12,7 mm DSzK /z T-54/ itd.																
15.	IV. <u>Sprzęt czołgowy</u> 76 mm arm. z PT-76 itd.																
itd.	V. <u>Sprzęt opt.-miern</u> itd.																

Uwaga: Wypełnia się go w sztukach.

ST.POM.SZEFA UZBROJENIADZ/DPanc/
d/s amunicji

/-/

SZEFA UZBROJENIA DZ /DPanc/

/-/

Normy czasu na naprawę sprzętu uzbrojenia

/ w godz. /

Lp.	Wyszczególnienie sprzętu	Naprawa w poddziałach naprawczych						Uwagi
		pl.napr. uzbr.dr. napr.uzbr.	knsuł dywizji	Fbnu	FWU	Współczynnik przeliczeń	Przyjęta podstawa	
1	2	3	4	5	6	7	8	
		bieżąca	średnia	średnia	średnia			
		1,0	1,0	1,5	2,0	1,0		
		0,6	0,6	0,9	1,2	0,6		
		1,5	1,5	2,25	3,0	1,5		
		5,0	5,0	7,5	10,0	5,0		
		10,0	10,0	15,0	20,0	10,0		
		0,4	0,4	0,6	0,8	0,4		
		0,2	0,2	0,3	0,4	0,2		
		2,0	2,0	3,0	4,0	2,0		
	I. Broń strzelecka							
1.	7,62 mm kbk							
2.	7,62 mm pist. "TT"							
3.	7,62 mm kbk "AK" i "AK-M"							
4.	7,62 mm rkm "RPD" i "PK"							
5.	7,62 mm ckm "SG-43" i "PKS"							
6.	26 mm pist. sygnałowy							
7.	40 mm granatnik "PG-2" i "PG-7"							
8.	7,62 mm km czołgowe							

Przyjęto za jednostkę czas naprawy 7,62 min
Kbk przez jednego mechanika sprzętu strzeleckiego

	2	3	4	5	6	7	8	
1	II. Sprzęt art.naz.							
9.	57 mm arm.ppanc	21,0	35,0	100,0	150,0	1,0		
10.	82 mm moździerz	4,2	7,0	20,0	30,0	0,2		
11.	120 mm moździerz	6,2	10,5	30,0	45,0	0,3		
12.	85 mm arm.D-44	31,5	52,5	150,0	225,0	1,5		
13.	122 mm hb wz. 38 i 152 mm hb wz.43	33,6	56,0	160,0	240,0	1,6		
14.	122 mm arm.wz. 31/37	48,3	80,5	230,0	345,0	2,3		
15.	152 mm hba wz.37	48,3	80,5	230,0	345,0	2,3		
16.	Wóz bojowy "BM-14"	10,5	17,5	50,0	75,0	0,5		
17.	Wyrzutnie "PPK"	-	-	-	-	-		
18.	Wyrzutnie rakiet taktycznych	-	-	-	-	-		
19.								
20.	III. Sprzęt plot.							
21.	12,7 mm wkm DSzk /br.strz./	18,0	18,0	27,0	36,0	18,0		
22.	14,5 mm pkm-2 /br.strz./	75,0	75,0	112,5	150,0	75,0		
23.	57 mm arm. "S-60"	105,0	175,0	500,0	750,0	5,0		
24.	57 mm arm.od /ZSU-57-2"	-	-	-	-	-		
	85 mm arm.plot.	58,8	98,0	280,0	420,0	2,8		
25.	IV. Sprzęt czołgowy							
26.	76 mm arm.czołgowa	16,8	28,0	80,0	120,0	0,8		
27.	85 mm arm.czołgowa	16,8	28,0	80,0	120,0	0,8		
	100 mm arm.czołgowa	31,5	52,5	150,0	225,0	1,5		

Przyjęto za jedność - czas naprawy
57 mm arm.ppanc - przez jednego mechanika
sprzętu artyleryjskiego